

WESTERN ROMAN
LASO

CIJENA 15 d. BROJ 398

OSVETNIK

E. R. Slade:

OSVETNIK

LASO 398

E. R. SLADE: OSVETNIK

Naslov originala: COUNTRY FULL OF GUNS

Recenzija: J. Paravić

Copyright: Bruce Clark

Prijevod: Marijan Krmpotić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Informativno-revijalna izdanja n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, Redakcija »Romani i stripovi« – Glavni i odgovorni urednik: Borivoj Jurković – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 %. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00 – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«). Ekonomska propaganda: »Vjesnik«. Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 398 izlazi 29. 5. 1981.

I

Ujahavši u dug i goletan Jumble Canyon, Hank Brandeen ponovno ugleda čovjeka na konju. Pojavio se na zavoju uske kamenite staze i ovaj put ga je odao odbljesak s kovine i vijor repa njegova konja. No ubrzo je nestao iza stijene. Hank je izvukao revolver iz korica i napeo ga. Kada je bio desetak metara od stijene, podbo je konja i kô vihor ugalopirao iza zavoja. Gledao je pozorno ulijevo uzduž boka stijene gdje je nepoznati pratilac nestao. Iznenada se pojavio pred njim. Imao je tamnoputo lice, crne brkove, slomljen nos i dugu cijev revolvera. Sve se odigralo u tren. Zrak je zadrhtao, napunio se dimom i smradom od pušćana praha kad su dva hica, jedan za drugim, odjeknula kô grom niz praznu guduru kanjona.

Hank je brzo skočio sa sedla, držeći spremno revolver u ruci. Meksikančev se konj propeo, zbacivši sa sebe omlohavljeno tijelo nepoznatog jahača.

Meksikanac je ostao nepomično ležati na zemlji. Hank

mu pride pa ga malčice gurne vrškom čizme u rebra.

Bio je mrtav. Podigao ga je sa zemlje, prebacio na sedlo njegova uplašenog konja i zavezao ga lasom da ne padne. Potom je drugim lasom konja privezao za svog, i krenuo dalje stazom uzbrdo.

Pucnjava mu je pala na dušu kô težak kamen. Strepio je u srcu da to krvoproliće ne izazove cijeli niz drugih ubojstava.

Sat kasnije kad se sunce već primaknulo zapadu, stigao je do kolibe. Koliba je bila na pol puta do vrha kanjonskog zida okružena jasikovom šumom. S prokrčene čistine ispred kolibe pružao se predivan pogled. Ravno preko gudura kanjona sunce je crvenilom bojalo sive kamenite stijene, mračnu hrastovu šumu, borike i jasikovce. A dolje u dnu gudure gdje se rječica ljeskala kao tanka nit živa srebra, gusti šumarci javora upravo su ostajali bez lišća. Bio je to predivan kraj, i Hanku bijaše jasno zašto je njegov prija-

telj Tom Dodge došao baš ovdje proživjeti svoje stare dane.

Hank sjaše pred kolibom. Vrata kolibe bijahu odškrinuta.

— Tome! — poviče, a kako nije čuo odgovor, odgurnuo je vrata, zavirivši u kolibu. Iznenadi se prizorom. U kolibi je bio užasan nered: stol izvrnut, stolice porazbacane, a u sredini sobe, u smeđoj lokvi već zgrušane krvi, ležao je Tom. Lice mu bijaše izudarano. Usta su mu se stisnula i razvukla u tanku crtu. Krvario je na mnogo mjesta, čak i iz usta.

Hank čučne i pregleda rane. Tomovo tijelo bilo je izbodeno nožem.

Hank se uspravio i ogledao bespomoćno po kolibi, ne znajući što učiniti. Odluči prvo nahraniti konje.

Obavivši taj posao, vratio se u kolibu. Kako je u kolibi već bilo mračno, zapalio je petrolejku. Podigao je Tomovo tijelo na krevet i pokrio ga. Zatim je postavio stol i stolice na svoja mjesta. Noć se već spustila.

Za večeru je pripremio grah i suho meso. Suho meso je našao u sušari iza kolibe. Kad je večerao, ostao je još neko vrijeme mirno sjediti, slušajući šum vjetra.

Izvadio je iz džepa uprljan nevelik komad papira. Prostro ga je po stolu i poravnao prstima. Još je jednom pročitao Tomovo pismo.

»Dragi Hanke,

Znaš i sam da nisam od onih koji mole za uslugu. Čovjek nikada nema pravo na tuđu pomoć bez dobrog razloga. Ali, Hanke, ja sam u nevolji do vrata i ako mi ne pomogneš, gotov

sam. Ako si slobodan, dođi, pomogni mi, bit ću ti zahvalan do groba. Istina, to ti neće baš puno vrijediti, jer ja sam sada samo olupina od čovjeka. Nekada bih ja sam sve izveo na čistac, ali na žalost ti dani su prošli.

Ako se odlučiš doći, budi na sve spreman i čuvaj leđa.

Tom Dodge«

Hank je ustao, prišao krevetu i zagledao se u pokriveno Tomovo tijelo. Što se dogodilo? To pitanje mučilo je Hanka. Tom je bio šerif u mnogim mjestima i u petnaest godina šerifovanja imao je posla samo s ološem: malo prijatelja, mnogo neprijatelja.

Je li ga ubio onaj Meksikanac? No, nije imao nož uza se. Ali mogao ga je baciti negdje u žbunje, razmišljao je Hank. Hank je najprije prostro gunj na pod u kolibi, ali kad je legao, nikako nije mogao zaspati. Izašao je stoga u noć s gunjem pod rukom i ispružio se pod jastike.

Ali ni tamo nije mogao zaspati. Sjetio se onih dana kada je još bio lovac na ljude zbog nagrada i misli su mu poletjele pet godina unatrag, u Gunfighter Pass, tamo u Koloradu, gdje mu je šerif Tom Dodge spasio život, a svoj upropastio. Jer, kad se Tom oporavio od teške rane, ruke su mu se toliko tresle da više nije mogao držati revolver. A koliko dugo živi šerif s drhtavim rukama, ako ga netko uopće i hoće za šerifa? Stoga se Hank osjećao Tomovim velikim dužnikom.

Čim je zora svanula, Hank je ustao i pošao u potragu za Tomovim konjem. Najprije je po-

mislio da ga je ubojica ukrao, ali ga je ugledao gdje pase na livadi u kanjonu. Kad se kroz šumarak uspeo do livadice, konj je podigao glavu, pogledao ga i zastrigao ušima.

Hank mu je prišao polaganim koracima, tepajući mu da ga smiri dok mu je vezivao konop oko vrata. Doveo ga je pred kolibu i osedlao. Sedlo je našao u kolibi iza vrata. Kad je iznio mrtvog Toma iz kolibe i prišao konju, konj se okrenuo i ponjušio Toma. Zafrkao je nozdrve i vrisnuo, te uzmaknuo. Tad se naglo smirio. Ostao je mirno i pokorno stajati dok je Hank vezao mrtvog Toma za sedlo.

Kad je osedlao ostala dva konja, Hank je prišao tijelu mrtvog Meksikanca. Meksikanac je zaudarao kao svi kauboji na uštavljenu kožu, ustajali znoj i loš duhan. Još se nije osjećao zadah mrtvacu. Zrak je gore u kanjonu bio svjež i suh, pa čak ni Tom, koji je bio mrtav već neko vrijeme, nije jako zaudarao.

Hank se sagnuo. Pretražio je džepove Meksikanca. Uz obične stvari koje takvi ljudi nose u džepovima, našao je oveći komad napola popušene cigare. Mirisala je kao vrlo skupa cigara. Hank se zamislio. Jer je Meksikanac uza se imao i svoju kesu s duhanom. Kako li je samo, pitao se Hank, Meksikanac, siromašan kauboj, došao do tako skupe cigare?

II

Sunce je već bilo dobrobrano odskočilo kad je Hank krenuo kroz kanjon prema jugoistoku. Oštrim okom motrio je stazu pred sobom. Ako mu je netko i

bio za petama, Hank ga nije vidio.

Tek predvečer spustio se iz Jumble Canyonu u gradić Whiskey Run koji zapravo, bijaše obična selendra. Kuće s lažnim pročeljima i škripavim zidovima bijahu uglavnom prazne. Prije desetak godina, netko je u tom kraju pronašao zlato, ali je žila bila slaba i začas je presušila. Gradić je životario od nekolicine domaćih rančera i stočara koji su kroz gradić tjeroali svoja stada na sjever. Međutim, još je nekoliko rudarskih poduzeća imalo u gradu svoja sjedišta.

Šerifov ured s jednom ćelijom bio je na zapadnoj strani glavne ulice. Red Potter, šerif, sjedio je na klupi ispred ureda i drijemuckao. Šešir je spustio duboko na oči.

— Imam nešto za vas, šerife!

— poviče Hank dok je vezivao konje za privezište.

Potter se trgne, potisne prstom šešir s čela i upre prst u Hanka.

— Mi se poznajemo, zar ne?

— upita ga i ustane polako kao da ga sve kosti bole. Pride Hanku.

— Mislio sam da si se povukao — napomenuo je kao usput.

— Sada žigošem i tjeram krave. Vidite, šerife, ovaj me Meksikanac htio ubiti iz zasjede u Jumble Canyonu.

— Zar u Jumble Canyonu ima krava? — podbode ga šerif.

— Poznajete li ga? Je li za njim možda raspisana tjeralića?

— Ne znam. Ne poznam ga.

Ali ovog drugoga poznam. To je Tom Dodge. I njega si ti ubio?

– Ne. Njega sam našao u lo-
kvi krvi na podu u kolibi. Ubije-
nog, kako vidite.

– Vidim. No, reci mi zapravo
kako se to dogodilo?

– Kako se dogodilo? Dogodi-
lo se bez veze. Ja sam, eto, mir-
no jahao stazom, a on me doče-
kao u zasjedi. Na sreću opazio
sam ga na vrijeme i pripremio
se za dobrodošlicu. Kao što vi-
dite on je mene promašio, ali ja
nisam njega.

– A zašto te je dočekao u za-
sjedi?

– Nemam pojma. U početku
sam mislio da je on zaklao To-
ma, pa nije htio da ja to vidim.
Ali, nije imao nož i slijedio me
je dugo prije nego što me je za-
skočio. Zašto bi se motao po ka-
njonu ako je ubojica? Zašto on-
da nije pobjegao?

– Ne znam. Možda je imao
nož, pa ga je bacio. Ili je možda
imao još posla u gradu, pa nije
želio da ga itko tamo vidi –
mudrovao je šerif.

– A što će mu nož kada je
imao revolver?

– Odakle da ja znam! Mislim
da se tako nešto može pretpo-
staviti. Ja čak mogu zamisliti da
si ih ti obojicu ubio. Ti si bio lo-
vac na glave zbog nagrada, je
li? A znaš i da je stari lisac Tom
imao puno neprijatelja. Možda
je netko od njih raspisao nagra-
du na njegovu glavu, a ti i Mek-
sikanac ste se počupali za nj,
samo što je Meksikanac izvu-
kao kraći kraj – razložno će
Potter, značajno pogledavši
Hanka u lice.

U Hanku zakipi srdžba, ali se
savladao. Samo je mrkim po-

gledom ošinio šerifa dok mu je
pružao Tomovo pismo.

– Pozvao me da dodem, jer
kaže da je u gadnoj nevolji.
Znate li vi možda o čemu je bila
riječ? Nije li i vas zamolio da
mu pomognete, šerife?

Potter je čitao sporo.

– Ne – nastavio je šerif tek
kada je pismo vratio Hanku –
nikada me Tom nije zamolio da
mu pomognem. Tko zna u što
se on uvalio, a možda i nije že-
lio da zakon to dozna.

Hank odmjeri Pottera od gla-
ve do pete posprdnim osmije-
hom.

– Pa, dobro – reče Hank –
ostavit ću vam pokojnike.

Javite mi kada ćete ukopati
Toma. Htio bih mu doći na
sprovod. Što se mene tiče –
možeš ga odmah pokopati –
dobaci mu spremno šerif. Do-
bro, ali pobrinut ću se za Toma.
Meksikanca ostavljam vama.
Gdje stanuje pogrebnik?

– Preko puta.

Neka debela i nagluha žena
u gradu je držala svratište. U
njezinoj se gostionici dobro jelo.
Iako su već svi gosti otišli, Hank
je ostao sjediti. Razmišljao je o
cigari koju je pronašao u Mek-
sikančevu džepu. Znao je da
Potter neće ni prstom maknuti
da uhvati ubojicu, ili ubojice,
Toma Dodgea. Stoga je odlučio
pronaći ga sam. Toliko je dugo-
vao Tomu. Plativši pogrebne
troškove za Toma, ostalo mu je
još nekoliko dolara, ali nadao
se da će se već nekako snaći.

Napokon je ustao i izašao na
ulicu. Čula se svirka glasovira
iz obližnjeg saluna. Noćni život
Whisky Runa tek što nije počeo.

Premda mu nije bilo do zabave, odlučio je obići sve salune u nadi da će doznati nešto o Tomovu ubojstvu. Dok je još stajao ispred svratišta, neodlučan na koju stranu da krene, začuo je lagane, ali odlučne korake iza sebe. Svjetlost što se prosijavala kroz prozor svratišta, obasjala je lice mlade žene koja je također stanovala u istom svratištu. Moglo joj je biti dvadeset i pet godina. Duga smeđa kosa padala joj je do ramena. Imala je veliki platneni šal i sv. se stisla pod njim kao da joj je hladno.

– Vi ste Hank Brandeen? – upitala ga je.

Kimnuo je potvrdno glavom.

– Ja sam Millie Warner.

– Drago mi je, gospodice Warner – naklonio se malčice i dotaknuo vršcima prstiju obod šešira.

– Željela bih s vama razgovarati. Naime ja sam poznavala Toma Dodgea.

– Izvolite samo. No bit će bolje ako se vratimo u kuću. Čini mi se da vam je vani hladno – predloži Hank.

– Inače baš nisam zimogrozna. Doista ne znam što mi je večeras – zabrinutim će glasom djevojka.

Vratili su se u gostionicu. Bila je prazna. Privukli su stolice uz trbušastu željeznu peć i sjeli.

– Vi ste došli da pomognete Tomu, zar ne? – upitala ga je vrlo tihim glasom Millie Warner.

– Da – kratko će Hank.

– Kad je zadnji put bio u gradu, rekao mi je da vam je pisao da dodete. Bio je u nevolji, zar ne?

– Zar nije?

– Ne znam – prošaptala je

i zagledala se u pod – ali po njegovu sam glasu osjetila da ga nešto muči. Bio je nervozan, čudno uznemiren i neprekidno se osvrtao za sobom. Mislila sam da Tom nema prijatelja, a onda se otkrilo da ima ipak jednog. A to ste vi Hank Brandeen. Tom mi nije otkrio razlog zašto vas je pozvao. Vidjela sam vas kad ste ih dovezli na konjima. Što se dogodilo? Je li ga ubio onaj Meksikanac?

– Ne znam.

– Mislim da nije. A vi ste bili dobri prijatelji? –animalo je Hanka.

– Pa, na neki način da. Bili smo prijatelji. Premda, nikada mi nije rekao ni riječi o sebi. Vidali smo se samo kad bi dolazio u grad. Tada bi navratio u Emporium i malo bismo porazgovarali i to je bilo sve. Ne razumijem kako je čestit i pristojan čovjek poput njega mogao živjeti u divljini kao pustinjač. To nije prirodno – rekla je i zadrhta.

– Nikada vam se nije tužio i jadao na nešto?

– A vama? – izazovno će Millie.

Hank se uzmeškolji. Tada podigao je pogled i zagledao se u Millie.

– Onaj Meksikanac me je htio spriječiti da dodem do Tomove kolibe. Ne znam zašto ako nije ubio Toma. I zato, gospodice Warner, zbog vaše osobe sigurnosti bilo bi bolje da ne govorite nikome da ste s Tomom prijateljevali. Možete sebi vruga napetljati na vrat.

Pogledala ga je iznenađeno. Oči su joj se raširile i izbuljile.

– Zar vi to ozbiljno mislite?

– Tom nije zaslužio takvu

smrt. Vidite, gospodice Warner...

— Millie — upala mu je u riječ.

— Reci, Millie, kad si prvi put opazila da je Tom uznemiren?

— Predzadnji put kada je bio u gradu, čini mi se. A kad je zadnji put došao, zadržao se vrlo kratko. Pokupovao je sve što mu je trebalo i odjahao.

— Je li ti ikad spomenuo da mu je netko dolazio gore u posjete?

— Ne nije.

Nije htio lijepu djevojku poput Millie uvlačiti u svoje nevolje, pomisli Hank.

— Znaš li ti s kim se družio ovdje u gradu?

— Obično je razgovarao s Fredom u konjušnici, gdje je ostavljao konja i s Alom u željeznariji.

— Je li noćivao u gradu?

— Rijetko. Obično je dolazio oko popodneva i odlazio uvečer.

— Je li ikada razgovarao sa šerifom?

— Nisam ih nikada vidjela zajedno.

— A s nekim drugim?

— Odlazio je u banku i njima je prodavao svoja zlatna zrnca.

— Ispirao je zlato? — začudio se Hank. Istina Tom mu je rekao da će se povući u Jumble Canyon, ali nikada i od čega će tamo živjeti.

— Nešto malo, ali toliko koliko mu je potrebno da nekako preživi.

— Jesi li ga ikada vidjela u društvu s onim Meksikancem?

— Ne, nisam. — Je si li već prije negdje vidjela tog Meksikanca.

— Možda, ali ne znam kako se zove.

Hank je ustao.

— Hvala, Millie, i pazi kome se povjeravaš.

— Hoću — obećala je i još se više zavila u šal.

Ponovo je izašao u noć i prešao ulicu. Za dva sata obišao je nekoliko saluna. U jednom je čak i zakartao poker i izgubio. Ali ništa nije doznao novo osim nekoliko tračeva o prevarenim muževima.

Kad je izašao iz četvrtog saluna, odlučio je da više ne rasipa novac i ne trati vrijeme uzalud. Preostalo mu je još samo da porazgovara s ljudima s kojima se Tom družio u gradu.

U tom trenu netko iskoči iz mraka sporedne uličice i baci se na Hanka.

III

Nije imao vremena potegnuti revolver. Prva ga je šaka dohvatila u obraz, druga u želudac, gotovo istodobno.

Posrtao je unatrag, nekoliko koraka, hoteći svoje napadače namamiti iz tame ne bi li im ugledao lica.

Prvi koji bijaše krupna ljude-skara protrčao je ispod prozora saluna. Hank ga udari svom snagom u želudac, a zatim desnicom pod bradu. Čuo je kako su mu škljocnuli zubi. Čovjek se srušio na nogostup ko vreća puna krumpira.

Hank opazi iz prikrajka bljesak noža u tami. Koraknuo je hitro u stranu i uvukao trbuh. Nož ga ipak doseže, zapara mu košulju pod rebrima.

Uhvatio je napadača za zapešće ruke, najprije one kojom je držao nož, zatim dohvati i dru-

gu ruku. Zavrnuo mu je ruke i okrenuo ga licem prema svjetlu. Ugledao je široko lice sa zaliscima i brazgotinom preko čela iznad lijevog oka.

Čovjek se žilavo otimao. Hank ga više nije mogao držati za ruke. Pustio ga je iznenada, izmakao se, potegao revolver.

– Baci taj nož! – zasiktao je Hank.

– Kakva je to tamo gužva? – zagrmio je glas šerifa Pottera nekoliko koraka iza njih.

– Uhvatio sam vam dva lopovo – odgovori mu Hank, ne skidajući oči s napadača.

– Dosta! Obojica oružje na zemlju! – naredi im strogo šerif.

Poslušali su ga bez riječi.

– Tko je tamo u jarku? Ubio si ga, zar ne? – reče smrknuto šerif i pogleda u Hanka. Sagnuo se držeći revolver nehajno, ali čvrsto i pogledao drugog napadača u jarku.

– Pazi bogati, pa to je Sunset McKee. Uskoro će se i osvijestiti – reče šerif, pa pride drugom napadaču i pokupi nož sa zemlje.

– Ti si – nastavi Potter – Barnes. A zovu te Bear.

– Da, šerife.

– Dobro poznam ove momke – obratio se Potter Hanku – a tebe slabo. Stoga će mi Bear kazati što se dogodilo.

– Nemam pojma, šerife, Mi... moj drugar Sunset i ja – počeo je Bear s velikim štovanjem – šetali smo da se nadišemo svježeg noćnog zraka, kadli nas ovaj čovjek zaskoči iz tame i stade Sunseta udarati šakama. I mene bi da nisam potegnulo nož. Nisam dospio povući revolver. Stisnuo me je uza zid. Oteo

sam mu se, a on je odskočio i potegao revolver. Baš dobro što ste naišli. Spasili ste nas u zadnji čas. – To je moj posao – odvrati mu Potter, pa se okrene Hanku.

– Zoveš se Brandeen, je li? Došao si ovamo i propitivao se za put u Jumble Canyon. Nisi mi rekao zašto ideš gore. A vratio se se odozgo s Meksikancem i onim starim lovcem na zlato prebačenima potrbuške preko sedla. Rekao si da si Toma Dodgea našao mrtvog, a da te je Meksikanac napao iz zasjede. Rekao si da ne znaš zašto. A sad, uhvatio sam te kad si napao dva momka iz našeg grada. Zašto si ih napao? Kaži!

– Oni su mene napali, a ne ja njih.

– Kome onda vjerovati.

– Taj je čovjek došao ovamo sa zlim namjerama. Ne znam što je smislio, ali svakako ne miriši na dobro – reče Bear.

– Znaš, Beare – oglasio se ponovo Potter – ja mislim da ti imaš pravo. Poznavao sam ovog Brandeena prije mnogo godina dok sam bio šerif u Silver Digu. Bio je običan lovac na nagrade i usto vrlo podao i nemilosrdan. Čuo sam poslije da se više time ne bavi, ali bogami ne znam ni od čega sada živi.

– Rekao sam vam. Čuvam i žigosem krave – javi se Hank.

– Ja to ne mogu vjerovati. Ali to i nije važno. Ti ćeš svakako sa mnom. Imam lijep sobičak za tebe gdje ćeš ostati do jutra. Dovidjenja, Bearu. Pripazi na Sunseta – reče Potter, pa gurne Hanka s cijevi revolvera u rebra.

– Idemo!

Večer je predivno završila za

Hanka Brandeena. Nije mogla gore. Hanku Potteru ništa nije mogao zamjeriti. Brandeen je za njega lovac na nagrade koji je tog dana u grad dovezao dva mrtva čovjeka prebačena preko sedla.

Čelija je bila prazna. Potter ga je zaključao i otišao. Hank je sjeo na drvenu klupu, izuo čizme, ispružio se, pokrio oči šeširrom i zaspao.

* * *

Probudio se u svanuće. Ležao je mirno i slušao kako negdje vjetar lupeta prozorskim oknom. Potter je došao kad se već dobro razdanilo.

— Vrijeme je da ustaneš i da se tornjaš iz grada, i ne vraćaj mi se više na oči. Vidim li te ponovo u gradu, smrskat ću ti sve kosti. Razumiješ? — zaprijetio mu je Potter, gledajući ga mrko.

Hank nije izustio ni riječi. Uzeo je svoje stvari. Dok je opisivao revolver, razmišljao je vrijedi li pokušati da se nekako nagodi sa šerifom Potterom.

— Motrit ću te dok ne izjašeš iz grada — nije popuštao Potter.

— Od sinoć nisam ništa pregrizao, šerife. Gladan sam. Smijem li doručkovati prije odlaska iz grada?

— Doručkuj u prirodi — odrusio mu je šerif?

Hank se pogladi zamišljeno po bradi i izađe na ulicu. Vranac ga je čekao privezan uz privezište. Potteru se doista žuri da me se otarasi, pomisli Hank, ali morao je sam sebi priznati da bi i on postupio isto tako da je bio na šerifovom mjestu.

Provjerio je privezice sedla, zajahao i otkaskao iz grada prema svjeveru. Jumble Ca-

nyon bijaše na sjeverozapadu i pošto je projahao pokraj zadnjih kuća u gradu, podbode konja i odjezdi uz prvi brežuljak.

Krajina je bila ravna i gola. Nigdje ni jednog drveta. Samo pašnjaci i pašnjaci. Ako su mu Sunset McKee i Bear Barnes spremili još jednu zasjedu, onda su se morali vraški potruditi da se negdje skriju. Zato je i htio da se vrati u Jumble Canyon. Možda ga opet dočekaju u zasjedi. A želio je i malo bolje pogledati kanjon.

Osim toga želio je i porazgovarati sa Sunsetom i Barnesom. Slutio je da mu samo oni mogu reći ono što ga zanima, ako bi mu uspjelo da ih prisili da progovore.

Dok je jahao preko brežuljaste krajine prema ulazu u kanjon, neprestance se osvrtao ne bi li vidio da li ga tko slijedi. Nitko ga nije slijedio.

Hank nije mogao shvatiti zašto je Tom baš njega pozvao da mu pomogne kad se mogao obratiti i Potteru za pomoć. Ali sjetivši se koliko je Potter lijen, bilo mu je jasno zašto se Tom nije htio na njega osloniti. Potter bi mu zacijelo kao zaštitu ponudio stan u čeliji i to bi bilo sve. A to se krupnom Tomu ne bi ni najmanje svidjelo.

Zaustavio je konja na pašnjaku prije gudure na ulazu u kanjon. Sjedio je mirno neko vrijeme i promatrao krajinu oko sebe. Nigdje nije vidio ni žive duše.

Okrenuo je konja prema zapadu i pošao uz kosinu dok se nije popeo do ruba kanjona. motreći pažljivo područje ispod sebe. Ulazio je sve dublje i dub-

Ije u šumu i uskoro mu je drveće zaklonilo vidik. Počeo je tražiti stazu niz brdo, ali svuda je bila strma litica visoka dvadesetak metara.

U tom je izbio na čistinu odakle je mogao sve dobro vidjeti. Dolje u dnu gudure između gromadnih stijena i nanosa pješćanika, skriveni od pogleda putnika koji bi mogao naići stazom u Jumble Canyon, bilo je četrnaest konja, osedlanih. A nedaleko od staze, uz riječicu, opazio je trojicu stražara. S revolverima u ruci, piljili su iza zaklona niz stazu prema ulazu u Jumble Canyon.

IV

Hank ih je neko vrijeme mirno promatrao i razmišljao što da učini. Napokon, pomalo nevoljko okrene konja i odjezdi natrag istim putem kojim je i došao, prema gradu.

Bio je vrstan revolveraš, ali ne i budala. Samo bi se ludak usijane glave upustio sam u okršaj s četrnaestoricom naoružanih ljudi. Dosta mu je već bilo što za vratom i za petama ima Barnes a Beara i Sunseta McKeeja, a ako imaju još tuce prijatelja koji im pomažu, onda je vrag zaista odnio šalu. Stoga, mu je manja opasnost prijetila u Whiskey Runu negoli u pririji. Tamo je samo mogao natrpati na šerifa Pottera i njegovu srdžbu.

Tek predvečer je stigao u susjednu dolinu, do one u kojoj je počivao grad. Zaustavio je konja, sjahao i pustio ga da pase. Legao je na leđa u travu i zagledao se u nebo. Gledao je kako sumrak pada i grickao slamčicu i pomislivši na to kako nije

mogao prisustvovati Tomovu ukopu tog poslijepodneva, jer ga je Potter jednostavno najurio iz grada. Ha, što se tu može, pomisli. Tom tako i tako nije volio ceremonije. Međutim, Hanka je zanimalo tko je sve bio na sprovodu Tomu. Sjetio se Millie. Očito, njoj se Tom svidao. Ona je, reklo bi se, malčice s njim i oči-jukala, ali po svemu sudeći ta veza nije otišla dalje od prijateljstva i običnih simpatija. Možda se ona i nadala nekom dubljem osjećajnom odnosu. Poznavajući Toma kao okorjelog neženju, Hank se široko nasmiješio.

Kad je zanoćilo, digao se svjež povjetarac preko prerije. Pozvao je konja zviždukom, dao mu jesti i osedlao ga. Zatim je uzjahao i zaputio se prema gradu pod okriljem tame. Čuo je kojota kako zavija u daljini.

U gradu je bilo življe negoli prošle noći. Dvije su se družine nešto porječkale i pucnjavom htjele riješiti prepirku.

Hank ostavi konja u polju iza torova sjeverozapadno od grada i pode pješice u grad. U glavnu se ulicu ušuljao sporednom uličicom između banke i željeznarije. Pričekao je da šerif Potter pode u noćnu ophodnju gradom, a zatim je hitro kliznuo u salun, nakon što je šerif iz njegovog izašao.

Unutra ga je dočekala zaglušna buka. Zveketao je glasovir, po običaju, i cvrkutala neka pjevaljka. Za četiri stola kartao se poker. Dima je bilo toliko da se moglo na njemu sušiti šunku.

Hank pride šanku i nasloni se na nj laktovima, pogledavajući svaki čas u zrcalo iznad bara, u kojem je vidio tko ulazi, a

tko izlazi. Svi su ga gledali s priličnim zanimanjem. Postao je poznat u gradu, činilo se.

— Što ćete popiti? — upitao ga je krčmar.

Hank stavi novčić na šank i naruči vrč piva.

— Poznaješ li ti Sunseta McKeeja i Beara Barnesa — upitao je krčmara kad mu je donio vrč piva.

— Kako ne.

— Jesi li ih vidio večeras?

— Ne, još nisam.

— Za koga rade?

— Big Creek, rudarsko poduzeće.

— A gdje je uprava tog poduzeća?

— Tražite, možda, posao?

— Možda.

— Podružni ured je na katu iznad banke. Vremena su teška. Govorka se da će uskoro zatvoriti.

— A tko je tamo glavni? — zanimalo je Hanka.

— Čovjek po imenu Parker. Len Parker. Živi u lijepoj i velikoj zidanoj kući u Kingsvilleu. Morate poći tamo u upravu ako tražite posao — savjetovao mu je krčmar.

— Jesi li ikada vidio ovdje u salunu Meksikanca, kauboja, sa slomljenim nosom?

— Mislite onog što ste ga vi dovezli preko sedla? Ne, nikada ga nisam vidio živa.

— E pa, baš ti hvala — reče Hank, iskapi pivo i izade iz saluna, dok su ga svi pratili pogledom.

Izašavši iz saluna Hankov pogled zaustavi se na Potteru koji je nailazio prema njemu. Hank mu je izmaknuo u zadnji čas, sakrivši se u tami iza ugla neke kuće. Čim je opasnost prošla,

zaputi se niz ulicu prema konjušnici.

— Vi ste Fred? — upitao je sjedokosa čovjeka što je drijemao na stolici uz vrata konjušnice.

Čovjek otvori oči i uspravi se gledajući pozornost u Hanka.

— Fred Trap, tako se zovem. Što hoćete?

— Jeste li vi poznavali Toma Dodgea?

— Naravno. Vi ste mu prijatelj, zar ne? — upita ga Trap, motreći ga ispod oka.

— Da. Došao sam da mu pomognem. Našao sam ga zaklanog na podu kolibe.

— Vidio sam kad ste ga dovezli. Mislite li da ga je zaklao onaj Meksikanac?

— Dvojim, premda se šerif sa mnom ne slaže. A što vi mislite?

— iznenada ga upita Hank.

— Ja, gospodine? Nisam ja bio tamo.

— A što vi mislite tko bi ga mogao ubiti ako nije Meksikanac?

— Bogami, ne znam. Medutim, reći ću vam nešto, gospodine. Toma su morale teške brige. Nije mi ništa htio reći. Ali, bio je zabrinut. Vrlo zabrinut — Trap kao da je pravio uvod, njuškajući naokolo zrak kao pas.

— Jeste li ga ikada vidjeli u društvu s rudarima? Sa Bearom Barnesom i Sunset McKeejem, na primjer?

— Ne sjećam se.

— A s onim Meksikancem, kauboajem?

— Nikada koliko se sjećam.

— Je li se možda povjerio nekom drugom?

— U ovom gradu jamačno nije, koliko ja znam. Redovito me je posjećivao kad je dolazio u

grad. Rado je popričao i s Millie u Emporiumu. Svidjela mu se. Tako mi se barem činilo. I odlazio je uvijek u banku da unovči svoja zrnca. Katkada bi se zaustvio tu i tamo i popričao, a zatim odmah odlazio natrag na svoju parcelu gdje je ispirao zlato.

– Jeste li ikada bili tamo?

– Ne, otkada je on tamo došao. Ne mičem se mnogo iz grada otkada sam kupio konjušnicu – reče i zamahne rukom prema rasklimanoj staji konjušnice, te nadoda:

– Prestar sam ja da po cijeli dan treskam kosti po kamenitim stazama.

– Mislite da je imao bogato nalazište?

– Ni govora. Doduše, on je o tome nerado govorio čak ako ste ga i pitali, ali je rečeno da će izdržati da ga dohrani do smrti. To mu je bilo sve što je imao. Razumijete vi mene?

– A inače, ima li u kanjonu bogatih nalazišta?

Fred Trap se zapiljio u Hanka Brandeena i nije s njega skidao pogleda.

– Gospodine moj, kad sam bio mlad, pretražili smo kanjon uzduž i poprijeko. Tražili smo zlato i srebro. Samo je jedno nalazište nešto vrijedilo. Gore pri kraju kanjona. Ta je parcela pripadala Rudarskom poduzeću Big Creek. Dobili su je tako reći zabadava. Oni su je i iscrpili i zatvorili rudnik. I na vrijeme, bogami. Slijedećeg proljeća naišla je poplava i sve sprala u dno kanjona i rijeke. Big Creek ima još jednu malenu parcelu u susjednom kanjonu, sjeverno od Jumble Canyon. Zove se North Canyon. Ali i to je nalazi-

šte pri kraju. Tom je zacijelo ispirao ostatke ostataka nekadašnjeg bogatog nalazišta. Može se prosijati nekoliko dolara zlata na tjedan. Ako čučite cijeli dan i ako vas prati sreća. Ali to ne može dugo potrajati. Nikad se još nitko nije tako obogatilo.

– Ali netko je svejedno ubio Toma. A zašto? Da nije imao gore u kanjonu još nešto, za čim se polakomio netko drugi?

– Jamčim vam da to nije ni zlato ni srebro premda je kanjon velik i možda smo mi promašili žilu. No, najvjerojatnije, došao je netko gore da s njim izravna stare račune iz vremena dok je još bio šerif – dometne Fred Trap.

– Pričao vam je o tome?

– Nije trebalo. Cijeli grad zna da je bio poznat šerif.

Hank se prisjetio malene vojke koju je netko postavio u zasjedu da čuva ulaz u kanjon, ali o tome nije izustio ni riječi Fredu Trapu.

– A što znadete o tom Rudarskom poduzeću Big Creek?

– A što vas zanima?

– Je li Len Parker čestit čovjek?

– Parker! I prečestit! Znam ga već godinama. Zajedno smo tražili zlato u Jumble Canyonu dok nismo našli bogato nalazište.

– Imate, znači, dio u rudniku, zar ne?

– Imao sam polovicu, ali kad smo se vratili u grad, ja sam se napio i zapucao. Ubio sam čovjeka. Kada sam se otrijeznio bilo mi je užasno. Odonda više ne pijem i svoju sam polovicu rud-

nika poklonio obitelji pokojnika. Dobro sam ih opskrio za cijeli život. Ni danas mi nije žao – izjavi Trap uz smiješak.

– Barnes i Mckee rade za Parkera. Sinoć su me napali. Skočili su na mene iz tamne ulice. Ne znam da li su me htjeli ubiti ili samo pretući, ne bi li se prestrašio i kidnuo oдавде. Malo su se prevarili u računu.

– Sumnjam da ih je poslao Parker. Sigurno nije. A zašto i bi?

– A je li Parker poznavao Toma?

– Vjerujem da ga je poznao.

– Zna li možda za neki put u kanjon s ruba litice? – upita ga Hank nakon kraće šutnje.

– Ne, osim puta orlova i strvinara. Ali možete se spustiti u kanjon konopom. No, onda ostajete bez konja, naravno. Indijanci su znali za neki put, ali nikad ga nitko nije pronašao. To je najstrmiji kanjon na svijetu.

– Još nešto. Puši li Parker cigare?

– Ne znam. Nekada je sam motao cigarete, ali on se obogatio. A zašto vas to zanima? – začuđeno će Fred Trap.

– Meksikanac je imao u džepu ovaj opušak cigare, pa me zanima tko mu ga je dao.

– Parker ne zapošljava Meksikance.

– To sam i mislio. Vidite i sami, vrtim se u začaranu krugu.

* * *

Trebalo mu je dvadeset minuta da pronade Ala, vlasnika željeznarije. Al bijaše nizak čovječuljak, velika nosa i crvena lica. Upravo se bio vratio s neke veselice i bio je pripit.

– Oprostite, smetam, znam, ali htio bih s vama porazgovarati. Neću dugo – reče Hank koji se osjećao poprilično neugodno.

– Ako ste došli zbog konjskih trka, zakasnili ste. Nema više oklada, nema – motao je Al jezikom i vrtio glavom.

Al mu nije bio ni od kakve pomoći i Hank se s njim oprostio. Odjednom se sjetio Millie dok se približavao svratištu.

– Čula sam da su vas otjerali iz grada, gospodine Brandeen – podsjetila ga je debela žena koja je držala svratište.

– To Potter kaže. Gdje je gospodica Warner, molim vas?

– Unutra u blagovaonici. Sjedi uz vatru i čita. Previše čita, pokvarit će oči.

– Hvala – reče kratko Hank te uđe u blagovaonicu. U zadnji se tren sjetio da digne šešir s glave.

Baš je lijepa ta djevojka, pomisli, ugledavši je. I Tomu se svidala. A kome ne bi?

– Oprosti što smetam. Imaš li koji trenutak i za mene? – rekao joj je gotovo šaptom.

– Čula sam da te Potter otjerao iz grada. Zar nije opasno ako te tu nade?

– Ako hoćeš da odem, ti samo kaži. Ja sam mislio da sam nepoželjan samo za Pottera – odgovorio joj je.

– Meni ne smetaš. Tom je zacijelo dobro poznavao svoje prijatelje, a za mene je to dosta. Zacijelo nešto vrijediš, jer te inače Tom ne bio molio za uslugu.

– Ja mu jednu dugujem – rekao je ispod glasa, osjetivši se pri tom vrlo neugodno.

– Oh, tako. A što se zapravo

sinoć dogodilo? – upitala ga je, promatrajući ga pozorno.

– Smijem li sjesti – pokazao je šeširom prema stolici uz peć.
– Sjedni. Izvoli.

Ispripovijedao joj je točno sve kako se dogodilo.

– Poznaješ li ti tu dvojicu? – upitao ju je na kraju priče.

– Ponekad navrate u Emporium. Dosta su dugo već u gradu. Mislim da rade za Rudarsko poduzeće Big Creek.

– Slušaj me dobro Millie. Sa-
da ću te nešto upitati, a ti dobro razmisli prije nego što mi daš odgovor. Reci, da li se u Emporiumu prodaju ovakve cigare?
– upitao ju je i pružio opušak cigare.

Uzela ga je među prste i ogle-
dala sa svih strana, pomirisala i vratila mu ga.

– Ne, sigurna sam. Mi prodajemo samo jeftine smrdljive cigare. Ovoj nisu ni sluga.

– Znaš li gdje se mogu kupiti ovakve cigare? – U Kingsvilleu, nadam se. Ovdje zacijelo ne. A gdje si je našao?

– U džepu Meksikanca.

– Zaista – nije mogla vjerovati Millie.

– Da mi je samo znati tko mu ju je dao. Možda je vrijeme da i ja odjašem u Kingsville – reče Hank.

Ustao je. Gledali su se u oči.

– Rado bih ti pomogla, Hank. Kaži što mogu za tebe učiniti.

– Dobro otvori oči i naćuli uši. I nikome ni riječi. Moglo bi biti preopasno za tebe, a i za druge. Kad sam danas dojahao do ulaza u guduru Jamble Canyon, vidio sam cijelu malu vojsku u zasjedi. Nešto se čudno događa. Još ne mogu dokučiti

što. A sve mi se čini da je Tom to platio glavom.

Pošao je prema vratima.

– Čuvaj se, molim te, Hanke – dobacila mu je Millie zabrinutim glasom.

Pogledao ju je i brzim korakom izašao na ulicu.

* * *

Činilo mu se da više nema koga što pitati u tom gradu, osim još jednog čovjeka. Nije se nadao da će od njega čuti bogzna što, ali ipak vrijedilo je pokušati, ako ništa drugo, a ono da umiri svoju savjest.

Upravitelj Banke Fargo živio je u velikoj kući nedaleko od zgrade same banke. Hanku je trebalo dvije minute da nađe kuću i dvadeset minuta da mu otvore vrata. Upravitelj banke je bio u kućnom haljetku i papučama. Očito, Hank ga je digao iz kreveta. I nije bio oduševljen Hankovom posjetom u to doba noći.

– Što hoćete? – upitao ga je osorno i bez pozdrava. Svijeću je podigao visoko i zapiljio se izbliza Hanku u lice.

– Želio bih da mi kažete koliko vrijedi parcela Toma Dodea, i je li imao novaca u banci?

– Što je vama čovječe? Vi ste ljudi! Kako uopće možete i pomisliti da ću to kazati nepoznatom čovjeku kog vidim prvi put u životu – zaprepašteno će bankar, zalupivši vratima Hanku ispred nosa. Uzaludno je bilo dalje pokušavati bilo šta... Loš znak.

Hank je ugledao Pottera na vratima saluna niže niz ulicu.

Zaključio da je krajnje vrijeme da se izgubi iz grada.

V

Ni dvadesetak minuta nije prošlo otkada se bio probudio, a već je jahao cestom prema Kingsvilleu.

Kingsville se smjestio na puštinjskom tlu, a sam grad bio je podignut na glavnoj cesti, imao je željeznicu, u njemu su se tiškala čak tri lista i u svakom je pisalo da Kingsville čeka lijepa budućnost. I da je Kingsville najljepši i najbogatiji grad na tom području.

Hank je već bio u Kingsvilleu nekoliko puta, ali samo nakratko. Oštra zrnata prašina što se u zrak dizala iz dimnjaka tučnice za drobljenje rude i tutnjava strojeva i udaranje teških batova, oduzimali su svu draž tom gradu.

Projahao je širokom ulicom koju su građani zvali Zlatna lijeha jer su se niz nju nizale zidane kuće rudarskih magnata i bogataša, pa je kroz pobočnu uličicu ujahao u Glavu ulicu. Glavna ulica bila je gotovo zakrčena teretnim zaprežnim rudarskim kolima koje su vukle mazge. Vidio je i nekoliko lakih kočija i dvokolica. Njima su kočijašili imućniji ljudi ili stranci.

Opazio je maleni dućan duhanom. I ušao. Vlasnik, sjedokosi i vrlo otmjen Englez, čim je vidio opušak cigare što mu ga je pokazao Hank, izvukao je iz ladice i stavio na pult punu kutiju isto takvih cigara.

— Prodajete li ih mnogo? — zanimalo je Hanka.

— Ne baš previše. Vrlo su skupe. Ali nađe se ipak poneka mušterija — odgovori mu trgovac i pogleda Hanka preko naočala što su mu visjele na vrh nosa.

— Sjećate li se, možda, da li ste ih ikada prodali nekom Meksikancu, kauboju, slomljenom nosa — oprezno će Hank.

Englez frkne nosom, a Hank nije znao da li iz prezira ili podiže naočale da ga bolje vidi.

— Ne, gospodine, ovo su vrlo fine i skupe cigare. — Poznajete li čovjeka koji se zove Len Parker? — nastavi Hank s pitanjima.

— Kako ne! Tko u Kingsvilleu ne pozna Lena Parkera, molim vas?

— Kupuje li i on kod vas cigare? — upita dalje Hank.

— Naravno, a gdje bi drugdje?

— Ove cigare? — upita Hank i upre prstom u kutiju punu cigara pred sobom na pultu.

— Da, baš te. Za ured i za kuću. To su najbolje havanske cigare. Gospodin Parker ima vrlo istančan ukus — obavijesti ga trgovac.

— A mnogo ljudi kupuje te cigare?

— Rekao sam vam, ne mnogo.

— Rančeri?

— Ne. Ali, molim vas, a zašto to vas zanima, ako smijem ja vas nešto pitati?

— Tražim čovjeka kome pripada ovaj opušak cigare. Eto, to je sve. Hvala vam na pomoći — odvrati mu Hank, strpa opušak u džep, okrene se na peti i otiđe.

Kuću Lena Parkera teško je promašiti. Bila je jedna od najljepših u ulici Zlatna lijeha. Mjedena pločica, urezano ime, na vratima obijeljena plota u širokoj ulici. Na ulaznim vratima zvekir. Hank ga podigne i spusti. Zvuk je glasno odjeknuo kućom.

Ne za dugo, vrata je otvorila livrirana Kineskinja.

– Izvolite? – zacvrkutala je.

– Želio bih razgovarati s gospodinom Parkerom – odgovorio joj je Hank.

– Vaše cijenjeno ime, molim? – upitala ga je dražesno tečnim engleskim jezikom. Hank se zapita koliko li Parker mora plaćati tu djevojku.

– Hank Brandeen – kratko joj se predstavio Hank.

– Izvolite, udite. Ja ću vas najaviti – pozvala ga je i uvela u iskićeno predvorje. Uzela je njegov šešir i objesila ga na klinčanicu uz ulazna vrata. Ostavila ga je samog u predvorju. Za to vrijeme Hank se ogledavao oko sebe nagadajući koliko novaca čovjek mora imati da može urediti i održavati takvu kuću. Sjetio se tad Freda Trapa koji mu je rekao da je Rudarsko poduzeće Big Creek na izdisaju, ali da je Len Parker čestit čovjek. Možda su se vremena promijenila.

U međuvremenu se i Kineskinja vratila.

– Izvolite ovuda, molim vas – pozvala je Hanka da je slijedi i nasmiješila mu se. Pošao je za njom. Prolazili su kroz nekoliko bogato i raskošno namještenih soba. Zidove su ukrašavala umjetnička platna u ulju i gobleni s pozlaćenim okvirima, a ulašteni namještaj od tamnog drva bio je pun kineskih porculanskih vaza, kristala i srebrnine.

Zastali su pred velikim vratima. Kineskinja je pokucala, otvorila ih, naklonila se Parkeru i ostavila ih same. Hank je ušao u prostranu radnu sobu. U dnu sobe za golemim pisaćim

stolom od hrastovine sjedio je naočit muškarac sijedih zalizaka i duboko upalih očiju. U desnoj je ruci držao pero i nešto zapisivao.

Podigao je glavu, zagledao su u Hanka.

– Što hoćete? – upit je bio neočekivano glasan.

– Ja sam Hank Brandeen. Želio bih vam postaviti nekoliko pitanja – odgovorio mu je Hank i zagledao se u drvenu kutiju na stolu. Kutija je bila puna cigara.

– O čemu? – upita ga Parker mrzovoljno i s nestrpljenjem u glasu.

Hank izvadi opušak cigare iz džepa i položi ga na pisaći stol ispred Parkera, pa sjedne na stolicu nasuprot Parkerovu stolu.

– Koji vam je to vrug? – gotovo srdito ga upita Parker.

– A što vi mislite što je to? – odvrati mu Hank.

– Slušajte, ako ste došli ova-mo da me zavitlavate, ja ću vas izbaciti na ulicu i opaliti vas nogom u stražnjicu – jarosno mu odbrusi Len Parker.

– Kažite mi samo da li ga prepoznajete?

– Što vam je čovječe? Da niste šenuli? Zar ne vidite da imam posla. Nemam vremena za gluparenja. Ja sam mislio da ste došli sa mnom razgovarati o nekoj ozbiljnoj stvari. Uzmite taj opušak i nosite se – gotovo je režao Parker.

Hank se nije ni pomaknuo s mjesta.

– Dobro, Parkeru. Ja sam izložio karte na stol. Vi pušite ovu vrstu cigara, zar ne? Vaša pepeljara je puna njihovih opušaka.

– Ma što vi to trabunjate, pobogu? – zavapio je Parker, ali po glasu se dalo naslutiti da mu je znatiželja prevladala srdžbu.

– Htio bih doznati ime Meksikanca, kauboja, kome ste dali tu cigaru. A zatim da mi kažete zašto me je taj Meksikanac napao iz zasjede u Jumble Canyonu.

Parker izbeći oči u Hanka, ali za tren zjenice mu se suziše u sićušne točkice.

– Čovječe – počeo Parker – nemam veze s tim o čemu vi tu trabunjate. Ali znajte da ja nikada ne zapošljam Meksikance, nikada. Ja sam direktor Rudarskog poduzeća Big Creek. Ja zapošljam rudare, a ne kauboje. Je li vam to, napokon, doprlo do mozga?

– U tom grmu i leži zec. Jer zašto ste unajmili kauboja ako ste direktor Rudarskog poduzeća. Taj sam opušak našao u džepu Meksikanca pošto sam ga ustrijelio. Trag vodi pravo do vas. Kažite, zašto me hoćete ubiti?

– Dok niste zakoraknuli u moju sobu, ja vas nikada prije nisam vidio. A ni čuo za vas. Vi ste mi važni koliko i svaka druga protuha što se potuca ovim gradom. Jedini razlog zbog kojeg bih vas ja dao ubiti bio bi da mi ne dolazite ovamo i da mi ne zanovijetate dok radim. Žao mi je, gospodine, ali gadno ste se prevarili. Više nemam što da vam kažem – razložno mu se obratio Len Parker.

– Tražite li zlato u Jumble Canyonu? – Hank se nije dao smesti.

– Bilo je to prije petnaestak godina. Nema tamo više ni zrnca. A sad, tornjajte se odav-

de! – reče Parker i mahne rukom kao da tjera dosadnu muhu.

– Dva vaša momka – nastavi uporno Hank – neki Bear Barnes i Sunset McKee, napali su me u Whiskey Runu, pošto sam se vratio iz Jumble Canyonu i našao svog prijatelja ubijenog u njegovoj kolibi u klancu. Vi o tome ništa ne znate, ni slučajno, zar ne? – zajedljivo ga upita Hank.

– Barnes i McKee rade za mene. To je točno. Ali ako nekog moram ubiti, onda ja to učinim sam, osobno. Razumijete? A sada ako se ispričate, nećemo više o tome. Inače, svašta se može dogoditi – zaprijetio mu je otvoreno Len Parker.

– Nemojte mi se prijetiti Parkeru, jer ja to ne volim. A osim toga, čuo sam da će vaše poduzeće uskoro na bubanj. I zadnje vam je nalazište pri kraju. Je li to istina.

– Nije tako! – odsiječe Parker i nagne se preko pisaćeg stola prema Hanku – jer rudarsko poduzeće Big Creek odlično stoji i još bolje posluje. Ako budete širili laži naokolo, mogli biste i nadrljati. Moji su vas momci zacijelo čuli, a to im se baš nije previše svidalo. Stoga su vas i napali, jer niste ništa bolje ni zaslužili!

– Smirite se, gospodine! Ja bih vas rado još nešto upitao. Kažite mi, gdje ste unajmili one ljude što čuvaju ulaz u Jumble Canyon. Zar u Teksasu? – zapiljio mu su Hank ravno u oči dok ga je to pitao.

– Do vraga vi i oni! – zasiktao je Parker i skočio.

Hank je ustao. Neočekivano Parker ga pograbi za ovratnik

košulje i povuče k sebi. No Hank mu zarije cijev revolvera u trbuh. Osjetivši cijev Parker ga pusti i ustuknu sav crven u licu.

— Izadimo na dvor da se ogledamo — zasiktao je Parker.

Hank se nećkao. Došao je u tu kuću da razgovara s Parke-rom, a ne da ga ubije.

— Ne — reče — to bi bilo glu-po. Toma Dodgea, mog prijate-lja, našao sam zaklanog u nje-govoj kolibi u Jumble Canyonu. Mislim da su ga zaklali oni vaši momci. Ali, čini mi se, nisu to učinili na svoju ruku. To mi je sinulo kad sam našao ovaj opu-šak skupe cigare u džepu onog kauboja Meksikanca. Moram doznati zašto me je taj kauboj dočekao u zasjedi i tko je unaj-mio onu cijelu vojsku što sad čuva ulaz u guduru Jumble Ca-nyona. O tome nitko ništa ne zna u Whiskey Runu. Netko se grdno trudi da sve zataška i ne želi da se ja u to umiješam. Tko je da je, možda je potplatio i Pottera, šerifa u Whiskey Runu, i pridobio ga za sebe, jer se taj lukavac pravi kao da ništa ne vidi i ne čuje.

— Svi su me — nastavio je Hank objašnjavati Parkeru — tragovi doveli k vama. Ali Fred Trap u Whiskey Runu tvrdi da ste vi čestit čovjek. Svejedno, mnogo je toga još ostalo neraz-jašnjeno. Čuva li, na primjer, ona vojska čuvara Jumble Ca-nyon od nepoželjnih gostiju, jer je gore pronađena nova, bogata zlatna žila? A kad uhvatim ubo-jicu Toma Dodgea, ili čovjeka koji ga je dao ubiti, iscijedit ću sve iz njega i doznati što se točno dogodilo i zašto. A zatim ću ga prisiliti da sve javno prizna

i možda će visjeti. Ako ste to vi, vratit ću se s dokazima u ruci. Ako se pak predomislite ili sje-tite da mi želite još nešto reći, javite Fredu Trapu u Whiskey Runu.

Hank se okrenu i pode prema vratima. Na pragu je zastao. Pogled mu je tražio Parkera. Ovaj je stajao skamenjen, bez riječi, na mjestu gdje ga je i ostavio. Gledao je staklenim očima ne-kamo u daljinu, a Hank bi bio dao i sedlo i konja samo da mu je bilo znati što Parker u tom trenutku misli.

VI

Hank nije saznao ništa. Raz-mišljao je o Parkeru. Cijela stvar činila se kao bez glave i repa.

Hank prebroji koliko mu je još ostalo novaca. Bilo je dovolj-no da vranca ostavi u najboljoj konjušnici u gradu, a on je po-tom krenuo u šetnju gradom, uživajući u metežu prometa i gurnjavi svijeta oko sebe. Prola-zaći pokraj oveće zgrade od ci-gle odjednom mu poznati miris nadraška nosnice. Stao je kô ukopan, razmišljajući odakle pozna taj miris. Cigara! Netko puši onu skupu i finu cigaru. Ugledao je otmjeno odjevenog mladog čovjeka koji se zaputio niz ulicu žustrim korakom.

Hank je trenutak stajao neodlučan. Htio je poći za njim, ali se ipak predomisli. U tom tre-nutku pogled mu zapne na nat-pisu iznad ulaza zgrade, odakle je izašao onaj mladi čovjek.

»Big Creek, rudarsko poduzeće. Uprava« pisalo je na natpi-su.

Hank odluči ući unutra. Neki sušičav mladić, sama kost i ko-

ža, sjedio je iza prijemnice. Upišući nešto u ovelu knjigu.

– Mogu li vam kako pomoći – upitao je pristojno Hanka tankim i piskavim glasom.

– Možda. Kako se zove onaj mladi čovjek što je upravo izašao?

– Gospodin Colk, naš poslovođa.

– Je li uvijek onako dobro raspoložen?

– Da, gotovo uvijek. Ima dobru narav i vesele je čudi – sušičavac je govorio naglaskom kao da dolazi s istoka, iz Bostona, na primjer.

– Puši, bogami, fine cigare.

– O, da, kako da ne. Svi ovdje puše iste cigare, osim mene naravno. Ja ne pušim. Škodi mi plućima. Zna, gospodine Len Parker kupuje cigare za cijelu upravu – objasni mu sušičavac.

– A kako idu poslovi? – zanimalo je Hanka.

– Sve bolje i bolje. Čujem da su našli novu žilu u North Canyonu.

– A tako?

– Nema solidnijeg poduzeća na cijelom zapadu, gospodine. Možete mi vjerovati.

– A ja čuo da je žila pri kraju i da ćete uskoro zatvoriti tučnicu.

– Običan jal.

– Hvala i do viđenja – odvrati mu Hank i ode.

Ostatak dana proveo je na željezničkom kolodvoru. Istovarivao je vreće jabuka iz vagona. Dobio je za to dolar i vreću jabuka.

Noć je proveo pod vedrim zvijezdanim nebom u predgrađu iza gradskih tovara.

Idućeg jutra, pojeo je samo

nekoliko jabuka za doručak, pa odjahao natrag u Whiskey Run. Istina, vraćao se samo zbog Millie. Prirasla mu nekako srcu. U tim krajevima lijepe su djevojke bile prava rijetkost, pa je nije smio samo tako prepustiti nekom drugom.

Ponovo je ostavio vranca na livadi izvan grada da pase. Ušuljao se u grad sporednom ulicom iza kuća sve do svratišta. Kako nigdje nije opazio Pottera, šmugnuo je iza ugla u kuću.

– Millie je na poslu. Nešto ste se zapalili za njom – bocnula ga je debela žena i nasmijala se od srca, a očice joj zasjaše.

Osjetio se glupavo. Kako se samo nije prije sjetio da u to doba dana Millie mora biti na poslu. Zapravo, odviše je razmišljao o Lenu Parkeru i onom Colku, pa nije sve mogao držati na pameti.

Ostavio je debelu i izašao. Potter je upravo izlazio iz svog ureda. Sjeo je na klupu ispred zatvora. Hank hitro klizne iza ugla kuće u pobočnu ulicu.

Ponovo se pomolio na Glavnu ulicu u blizini Empiriuma. Zastao je na tren. Ogledao se pomno lijevo-desno. Potter je sjedio na klupi. Šešir je nabio na oči. Nije se ni pomaknuo.

Millie je imala na sebi jednostavnu haljinu s velikim šarenim cvjetovima. Izgledala je čarobno.

– Zdravo – pozdravi je Hank, a ona se trgne.

– Oprosti, nisam te htio uplašiti – ispriča se Hank.

– Hanke, traže te! – bilo je prvo što je Millie rekla.

– Tko me traži?

– Oni, ona dvojica za koje si

me već pitao da li ih poznajem.

– Barnes i McKee?

– Da, baš oni – odgovorila mu je i kimnula glavom.

– Kada su bili ovdje?

– Prije pola sata. Hanke, pogogu, što se događa? Jesli li što doznao?

– Gotovo ništa. A što su zapravo htjeli od mene?

– Pa, došli su ovamo. Nalaktili su se na šank i kao slučajno Barnes me upitao da li te poznam. Rekla sam da te ne poznam, osim iz viđenja. Rekla sam da jutros nisi dolazio i da te nisam vidjela ni na ulici. Mislim da mi je povjerovao.

– Ja sam mislio da oni stražare na ulazu u kanjon zajedno s ostalima. Sada opet imam posla – zaključio Hank zamišljeno.

– Pazi što radiš, molim te – završila je Millie.

– Jesu li ti još što rekli?

– Rekli su mi da te čekaju u salunu Gold Eagle.

– I ti pripazi na sebe, Millie

– zamolio ju je Hank.

Kad je zakoraknuo na ulicu, pogledao je u Pottera. Potter kao i obično je spavao ispod svog šešira. Taj se nikada nije vruć vode napio, pomisli Hank.

U salunu Gold Eagle Hank se nalakti na šank. Nigdje ni traga McKeeju i Barnesu. Pipničar uprljane pregače priđe da ga posluži. Podigao je obrve u znak pitanja.

– Gdje mogu naći McKeeja i Barnesu – upita ga Hank.

– Vratit će se. A tko ste vi?

– Hank Bardeen. A kad će se vratiti?

– Rekli su da će se uskoro vratiti – odgovori mu pipničar. Više ga nije ni gledao. Marljivo je krpom brisao šank. Možda je

mislio da razgovara s mrtvim čovjekom.

– Onda dobro. Kad se vrate, kaži im da ih čekam iza gradskih torova.

Pipničar kimne glavom, a Hank izađe iz saluna.

Zauzeo je položaj s ledima okrenutim debelim balvanima u ogradi torova, na uglu odakle je imao dobar pregled na sve strane.

Došli su obojica iz istog pravca. Hodali su polagano, s noge na nogu, kao par volova, jedan crnokos i bradat, a drugi ridoškos.

Nisu bili baš pametni, zaključio je Hank. On ih je očekivao s raznih strana kako bi ga što lakše priklještili.

A tad se dogodi nešto vrlo čudnovato. Kad su stigli na nekih dvadeset metara, stali su, izvadili revolvere iz korica i položili ih na zemlju, vrlo oprezno i polagano. Barnes je čak bacio i svoj nož na zemlju uz revolver. Zatim, držeći ispružene ruke i otvorene šake, obojica pođu prema Hanku.

– Ne pucaj. Nemamo oružja – upozorio ga je Barnes.

– Što hoćete od mene? – upita ih Hank kad su bili nekih pet metara od njega i dade im znak rukom da stanu.

– Želimo te obogatiti – reče glasno i jasno Barnes.

– Zaista?!

– Nadam se da za to imate i ozbiljan razlog – dobaci im izazivački Hank.

– Imaš li već neku ideju kako ćeš potrošiti pet stotina dolara – dobaci mu Barnes kao da nije čuo što im je rekao Hank.

– A tko nema. A o čemu se radi? – znatiželjno će Hank.

– O novcu, rekao sam ti – reče Barnes uz kiselo cerekanje.

Hank baci pogled preko ramena za svaki slučaj. Nigdje nikoga osim njih. Čak ni gore na ogradi.

– Objasni! – naredi mu Hank.

Barnes izvadi svežanj novčanica iz džepa. Prebroji ih i položi na dlan ruke.

– Zapamti – počeo Barnes – ti nikoga nisi vidio u Jumble Canyonu. Nikoga osim starog Toma Dodgea. On je mrtav i pokopan. S njim je gotovo. Dobro? Ustrijelio si onog glupog Meksikanca. Dočekao te u zasjedi, a ti si mislio da je on ubio Toma. I s tim je gotovo. Dobro? Pazi, reći ćeš ljudima da si se prevario kad si pomislio da se gore nešto neobično događa i da nemaš više što tražiti ovdje. Odjezdit ćeš odavde kamo te volja i nikada ti više neće pasti na pamet da se ovamo vratiš. A ako te netko nešto upita za rudarsko poduzeće Big Creek, reći ćeš da će ono procvasti na nalazištu u North Canyonu, jer u Jumble Canyonu nema ništa. Dobro?

– I sve to za pet stotina dolara – tobože razočarano će Hank da dobije na vremenu.

– Pet stotina dolara nije za odbaciti.

– Je i nije. Kako se uzme. A za koga vi momci radite – pokušaj ih Hank još jednom navesti na tanak led.

– Ne znaš? Pa za rudarsko poduzeće Big Creek. To sve babe u Whiskey Runu znaju – odgovori mu Barnes, tobože iznenaden takvim pitanjem.

– Za Lena Parkera?

– On je glavni.

– On vam je naredio i da ubijete Tom Dodgea?

– Nismo ga mi ubili. Zapamti to već jednom, ili...

– Zašto ste ga ubili? Što ste našli gore u kanjonu?

Barnes i McKee stisnu zube i začudeno se zagledaše.

– Slušajte – počeo Hank – vi junaci, kažite onom tko vas je poslao da život Toma Dodgea vrijedi više od pet stotina dolara. I kažite mu da nema tog novca kojim bi se mogla iskupiti Tomova smrt. Kažite mu, također, da znam zašto vam je naredio da ubijete Toma i teško njemu i vama kad vas ja dohvatim. Dobro? – završi posprdno Hank.

Ostavio ih je tamo iza gradskih torova. Nisu se uopće snašli. Barnes je još držao na dlanu ispružene ruke. McKee je zamišljeno zatresao glavom i smrknuo se.

VII

Očito, netko je želio da se mnogo ne raspreda o tome što se skriva u Jumble Canyonu. A to je baš pobuđivalo još veću znatiželju u Hanku.

Odlučio je još jedanput pogledati mjesto u Jumble Canyonu.

Izjahao je iz grada u preriju. Usput je razmišljao o cijeloj situaciji u kojoj se našao. Palo mu je na pamet da će se naći u nebranu groždu ne nade li ništa u kanjonu. Ali što je drugo mogao učiniti? Nije imao dokaza protiv Barnesu i McKeeja, a kamoli protiv Lena Parkera. A bez dokaza šerif Potter mu neće vjerovati da su oni ubili Toma Dodgea. A ni sam sebe još nije dovoljno uvjerio u Parkerovu krivnju. Mogao je, kao u stara

dobra vremena, jednostavno ustrijeliti Barnesu i McKeeja. No, od onoga dana kad mu je Tom spasio život, promijenio se. Odonda nije zapucao u čovjeka sve dok ga onaj Meksikanac nije dočekao u zasjedi. Klonio se revolveraških dvoboja i obračuna. Radije je otišao čuvati i žigosati tude krave. Bio je to težak posao, ali zato miran i jednostavan.

Imao je još jedan razlog zašto nije htio ustrijeliti Barnesu i McKeeja. Mrtva usta ne govore i oni bi tajnu tko ih je unajmio da ubiju Toma Dodgea odnijeli sa sobom u grob. A Hank je baš htio da ščepa tog čovjeka.

* * *

Kad je stigao u blizinu kanjona, sunce je već bilo dobroano odskočilo na nebu. Računao je da će zamračiti prije nego što stigne do kolibe, čak kad bi udario stazom. A ovako, mogao bi se mučiti do zore da se do nje spusti, ako mu to uopće uspije.

Jahao je uz sam rub vrha, gledajući pažljivo u dubinu dok nije stigao do mjesta gdje se i zadnji put zaustavio i odakle je mogao vidjeti niz padinu sputane konje i ljude što su nadzirali stazu i ulaz u kanjon. Taj put je vidio samo dvanaest konja. Ona dva što su nedostajala, zacijelo su pripadali Barnesu i McKeeju.

Stražari su se doimali vrlo opuštено toga dana. Izležavali su se pod stablima, a puške su prislonili na stijene pokraj sebe.

Hank je jahao dalje uz rub uglavnom kroza šumu, izbjegavajući obilazio čistine. Vranca je ostavio po strani na jednom skrivenom mjestu. Provjerio je

da li mu je revolver pun. Zatim je razvezao laso i uzeo sa sedla staru vojničku naprtnjaču. Pošao je prema rubu klanca.

Našao je malen čvrst bor kojemu je korijenje izrastalo iz pukotina u stijeni. Zabacio je laso oko njegova debla i čvrsto ga privezao. Nategnuo ga je i iskušao da li dobro drži. Zatim je drugi kraj lasa bacio niz hrid. Slušao je pažljivo. Sve je bilo mirno i Hank se spusti po lasu niz hrid. Pri samom kraju lasa noge mu dotaknuše zemlju. Spretno se šuljao preko šuška-va škrljeva koji se otkotrljavao pri svakom njegovu koraku sve dok nije stigao pod jaseke gdje je zemlja bila tvrda. Tu se ponovo zaustavi osluškujući ne bi li čuo kakav sumljivi šum.

Tišina je bila kô u crnom grobu.

Pošao je niz padinicu prema kolibi. Pazio je da hoda bešumno po suhu lišću. Nigdje nije bilo tračka svjetlosti. Koliba je bila u mraku. Primijetio je da su vrata bila odškrinuta, a koliko se on sjećao on ih je pri odlasku bio zatvorio. Odlučio je da mu je bolje ne potezati vrata za rep, pa nije ušao u Tomovu kolibu.

Stotinjak metara od kolibe naišao je na neku udubinu pod stijenom. Tlo je bio sag od iglica borova i jela. Pregledao je dobro udubinu da slučajno u njoj ne legne na zmijsko leglo.

Najbolje rješenje bilo je ostati ovdje i čekati. Jutro će možda donijeti i rješenje.

* * *

Trgnuo se iz sna. Negdje je škripao šljunak pod teškom čizmom.

Osvit je zasivio nebo. Šuplja tišina. Ništa se nije čulo osim škripe koraka po kamenitu tlu negdje iznad ili iza mjesta u kojem se skutrio. Primirio se kô bubica u udubini stijene s revolverom u ruci.

Koraci su se udaljavali niz klanac prema njegovu drugom kraju, te napokon utihnuli. Zar ophodnja? U to doba? Činilo mu se da je bio samo jedan čovjek.

Ništa nije imao za jelo, pa nije imalo smisla da zapali vatricu. Čak je i pljosku zaboravio na sedlu. Nadao se da će žeđ utažiti na izvoru iza kolibe.

Ukočeni mišići što su se skrutili od skvrčena spavanja, opustiše dok se tiho, po studenoj zori spuštao kroz šumarak jasika. Nigdje nikoga. I životinje kao da su se razbježale. Otišao je do izvora, gdje se malo osvježio.

Voda je iz izvora otjecala u plitku toku, ali široku tijeku i padala u slapu niz glatku stijenu u bistrom brzaku prema rijeci u dnu kanjona. I tu je Hank započeo tražiti.

Slijedio je plitki tok potočića, polaganim korakom i pažljivo promatrajući boje. Uz obalu, na mjestima gdje je uz potočić bilo zemlje i raslinje, opazio je tragove u tlu. To ga je još više osokolilo. Maleni potočić naglo se rušio niz britki hrbat i dolje se rasprskavao o oštru i zubatu stijenu i hrpu kamenja. Sudeći po boji kamenja, stijena se urušila nema tome davno i tako potočiću otvorila nov vodotijek nizbrdice. Nešto niže, opazio je Hank, potočić je promijenio korito. Nadesno je ostala suha, plitka vododerina i naplavina. Ni kapljice vode u dnu. A nali-

jevo je otjecao maleni potočić, žuboreći novim koritom.

Tragovi stopala vodili su obalom do mjesta gdje se potočić obrušavao na hrpu zubata kamenja i stijena oštih kô britva. Hank klekne da ih bolje prouči.

Imao je što i vidjeti. I nije dugo tražio. Začas se ponovo uspravio i tiho zazviždao. Ogleđao se oko sebe kao da nekog traži. Ponovo je kleknuo, otvorio vojničku naprtnjaču i za tren oka je napunio s nekoliko ovećih grumena i nekoliko šaka pijeska. Sve iz sićušna jezera u stijeni. Ponovo se ogledao. Ugledao je drvenu ploču izvrtutu u blato. Okrenuo ju je. Na njoj je pisalo da je to nalazište vlasništvo Toma Dodgea.

Zabacio je punu naprtnjaču preko ramena i krenuo stazom natrag prema kolibi.

— Hej, ti, ne miči se! — Glas je dolazio negdje iz grmlja.

Hank stade kô ukopan. Očima je šibao šikaru. Čuo je lomljenje grančica u žbunju, a zatim se iz šikare pojavi neki čovjek kog je Hank prvi put vidio u životu.

— Daj mi to ovamo! — zapovijedio je Hanku i pokazao mu glavom na naprtnjaču.

Jedno je ipak bilo jasno. Hank bi prepoznao revolveraša iz Teksasa čim bi ga vidio, jer svi su oni patili da su im čizme besprijeckorno sjajne. Znalo se da će Teksašanin i u vlaku radije staviti čizme u mrežu za prtljag, a šešir na pod, negoli obratno. Taj pred njim mora da je svoje laštio i lickao dva put na dan.

Hank je trenutak razmišljao, razmatrajući svoje izgleda za spas. Tad se napravi kao da će

ga poslušati i spusti naprtnjaču na zemlju. Ali okrenuo se naglo i s njom zamahnuo. Udario je Teksašanina pod bradu i izbio mu revolver iz ruke. Nepoznati posrne unatrag korak-dva i ispravi se. Hank opet zamahne naprtnjačom punom kamenja i dohvati Teksašanina po strani glave. Srušio se kô vreća i smirio. Hank odahne. Pokupio je Teksašaninov revolver i zadjenuo ga za pas, misleći zlokobno koliko li ga takvih okršaja čeka tog dana i kako li će to sve završiti.

A tad začuje još jedan glas. Dozivao je odozgo.

— Andy! Andy! Što radiš tako dugo tamo dolje?

I tako Hank nije imao vremena da pretrese napadaču džepove. U posljednji je čas pohitao ravno prema mjestu gdje je ostavio visjeti laso. Morao je što prije pobjeći iz te klopke.

Zaključio je da će onaj drugi čovjek jamačno sići stazom da vidi zašto mu se prijatelj ne javlja. Stoga Hank skrene udesno, ravno u šikaru.

Teškom se mukom probijao kroz šikaru, a da pri tom ne bude glasan. Bježao je što su ga brže noge nosile uzduž strme kosine. Zatim se ludački uze verati. Znoj mu je začas probio košulju na ledima.

Kad je stigao na zaravanak ispred kolibe, letimice baci pogled uokolo. Nikoga nije bilo u blizini. Obišao je kolibu u široku luku, te pošao uzbrdice po humku škrljevac koji se odronio nedavno od brda.

Uspeo se tri četvrtine puta. Stigao je na čistinicu gdje je na nj čekalo laso, kadli opazi da lasa tamo više nema.

Podigao je pogled prema hridi. U taj tren na njega se sruči kiša olovnih zrna.

VIII

Jednim pokretom ruke zabacio je naprtnjaču s grumenjem rude na škrljevac, povukao revolver i zapucao prema rubu hridi. Nikog nije pogodio. Nije se ni nadao da će pogoditi. Pucalo je da ih uplaši i prisili da sklone glave kako bi on mogao pobjeći s tog brisanog prostora gdje je bio izložena živa meta.

Škrljevac je prštao pod njegovim nogama. Prije nego što se odmaknuo i desetak koraka natrčao je na blagi spust. Momci su i dalje pucali. Hank uleti u gust jasikovac i skrenu naglo udesno. Trčao je niz brdo uz stazu, prema izlasku iz kanjona. Nakon desetak metara zastade i izvali se iza visoke stijene da odahne. Kad se otpuhao sjede i nasloni se ledima na stijenu. Dok je očima šibao šumarak stade razmišljati.

A imao je o čemu razmišljati: uhvaćen u stupicu, bez hrane, bez izlaza i za ledima krdo revolveraša, najvjerojatnije unajmljenih u Teksasu jer oni su najbolji za lov na čovjeka.

No, sve u svemu, makar je znao o čemu se radi. Očito, ona se stijena odvalila nakon što su Fred Trap i Len Parker prokrstarili i pročešljali Jumble Canyon u potrazi za zlatnom žilom. Poslije, pošto su iscrpili svoje nalazište, mislili su da u kanjonu više nema zlata. I tu su se prevarili. Jer, činilo se, da je Tom prolazeći onuda opazio odron stijene, ili je možda tamo napajao konja, pa ga je privukla boja jezerca. I nikome o to-

me nije zucnuo ni riječi. Odlučio je da se tamo povuče pod stare dane. Zacijelo je, a da to nitko ne zna i postavio tražbinu na tu parcelu, a možda je čak i otkupio. Zatim, kad ga je onorano metak dok je spasavao Hanku život, povukao se ovamo jer zbog drhtavice nije više mogao pucati iz revólvera, i prije nego što je mislio. Sagrađio je kolibu i u miru i tišini ispirao ponešto zlata, tek toliko koliko mu je trebalo da preživi. Tom se nikada nije želio obogatiti. Držao je čak da su rudnici zločin, jer nagrđuju zemlju, djelo prirode. I tako je Tom skromno, gotovo kao pustinjač, živio u šumi kanjona daleko od svijeta, nadajući se da ga tamo nitko od osvjetnika nikada neće pronaći. Nema tog šerifa, a Tom je bio strog šerif, koji se nekome nije krvavo zamjerio.

Međutim, nekoga je ipak zagolicala znatiželja odakle Tomu zlato. I pošao je, najvjerojatnije, za njim gore njuškati. Svaka je budala mogla odmah vidjeti da je nalazište vrlo bogato. I sam Hank bi se kladio da će žila davati barem četiri stotine na tonu, a možda i više. A da bi se to moglo tvrditi sa sigurnošću, valjalo je grumenje rude dati na analizu. A da bi ga dao na analizu, morao ga je, i svoju živu glavu, iznijeti iz kanjona.

Odmorivši se malo, Hank se ustao i provirio oprezno iz zaklona. Čuo je samo ciku vjeverica i šuštanje lišća na povjetarcu.

Pred njim se uzdizao strm i težak uspon do podnožja hridi na rubu kanjona. Duboko je uzdahnuo i pozornim okom pregledao rub iznad sebe i podno-

žje ispod hridi u oba pravca. Nikoga nije vidio.

Ali tog se trena prene. Začu neki šum; kamen se otkotrlja, a nekoliko ptica poletje u zrak, lamatajući prestrašeno krilima.

Zagledao se uz hrid. Kad bi imao cijeli dan vremena, možda bi pronašao neki putić kojim bi se gore uspeo, ali na žalost vremena nije imao.

Krenuo je uzduž podnožja hridi do mjesta gdje su ga presreli. Tamo je bilo nešto škriļevca, pa je brže i lakše hodao. Gibao se poput velike mačke. Skakutao od stijene do stijene. Pazio da ne stane na neku grančicu ili suho lišće. Da se ne oda progoniteljima.

Često je zastajao i osluškivao. Dva puta mu se učinilo da ga netko slijedi, ali nije u to bio stoposto siguran. Stoga je pošao dalje. Poslije jednog sata opreznog hodanja, došao je do mjesta gdje se škriļevac prostro kao široka pregača ispod pročelja hridi.

Zastao je u šumi nedaleko od gajića jasika.

Pomno je proučio rub hridi prije nego se ponovo izložio na brisanom prostoru podno strmine, pa ako mu je progonitelj i bio za petama, onda je bio vrlo tih i nečujan, jer ga Hank nije čuo ni vidio.

Hank izvuče revolver i potrči po naprtnjaču koju je ostavio na humku škriļevca kad su ga onomad Teksašani obasuli kišom olovnih zrna. Dohvatio ju je, a da se ništa nije dogodilo.

Sada je ostalo još jedino da se nekako iskobelja živ iz kanjona.

Pretpostavljao je da ga ba-

rem dva revolveraša čekaju dolje u klanecu kanjona. A možda i tri. I k tome još jedan gore na rubu hridi. Tamo je jamačno onaj Teksašanin kojeg je ostavio u nesvijesti, pa onda i onaj njegov prijan koji je htio znati zašto mu se drugar ne javlja na njegove pozive. A taj se možda i dosjetio kamo je pošao Hank i požurio je za njim čim je pucnjava počela. Ili su možda neka druga dvojica slučajno naišla na njegovo laso što je visjelo niz hrid i popela se da vide što ima gore. Kad se Hank pojavio ispod hridi, oni su ga sasuli olovom, a zatim se jedan spustio i pošao za Hankom u potjeru, dok je onaj drugi podigao laso da bi mu tako onemogućili bijeg iz klopke.

I još je nešto Hanku palo na pamet. Najvjerojatnije, zaključiti su ljudi stanovali u kolibi ili negdje blizu nje. Svakako, sigurno su onda negdje u blizini kolibe ostavili i konje. Jamačno nisu gore došli pješice. Naročito ne Tekšašani u ulaštenim i sjajnim čizmama.

Hank se krio od stabla do stabla. Obišao je kolibu i došao do livade gdje je našao Tomova konja na paši, a sada su pasli i konji Tekšašana. Četiri, sve u svemu.

Sedla su im bila poslagana na oborenu deblu. Hank od oka odabere žilava mustanga koji je ostavljao dojam životinje naviknute da se vere uskim stazama gudura, ali koja je sposobna i odjezdit u krilatom galopu preko prerije. Te obje kvalitete bijahu Hanku u tom času vrlo važne. Najprije stoga što će najvjerojatnije biti strahovito teško zaobići stražare na ulazu, odno-

sno izlazu, iz klanca kanjona, a zatim što će morati grabiti brže od njihovih konja, da ga ne preteknu i uhvate, kad jednom izbiže na pustu i ravnu preriju gdje nema nikakva zaklona.

Očekivao je da će ga zaskočiti i napasti svakog trena. Svejedno, on je smireno osedlao mustanga i odjahao. Ako netko s ruba kanjona osedla njegova vranca i pođe javiti stražarima na ulazu u kanjon što se dogodilo, onda je Hanku doista ostalo još malo vremena da ga prestigne i da se pomoću iznenađenja probije pokraj njih iz obruča. Podbo je stoga mustanga u brz kas.

Podne je već odavno prošlo kad je Hank stigao do mjesta gdje su stražari nadgledali stazu. Osluškiavao je da li ga tko slijedi. Ništa sumnjivog nije čuo, ništa osim zvukova prirode. Tako se jednom uplašio srne koja je skočila pred njega, da bi u istom trenu onako uplašena pobjegla u mračnu šumu.

Nije naišao na Tekšašane. Kao da su u zemlju propali. Zastao je iza velike i visoke stijene. Sjahao je. Popeo se na stijenu i pogledao što rade busijaši.

S tog je mjesta mogao vidjeti samo petoricu. Onu trojicu koje je vidio na rubu hridi i još dvojicu s one strane staze.

Valjalo je brzo donijeti odluku. Ako je glasnik jahao uzduž ruba, dok je on vrludao stazom, glasnik je jamačno stigao do mjesta odakle ih je mogao dovikom upozoriti. Ali to je bilo samo nagađanje, jer gledajući te ljude kako se dolje izležavaju i ljenčare na suncu, bilo je malo vjerojatno da ih je itko na njega dotada upozorio. Hank opazi da

su konji busijaša bili na istom mjestu gdje ih je vidio i zadnji put. Mirno su pasli na obronku brežuljka što se uzdizao između njega i dokonih stražara naslonjenih na stijene.

A Hank je razmišljao i još o nečemu. Što ako su revolveraši raspoređeni ravnomjerno po cijelom kanjonu, a ne samo uzduž staze? Onda im neće moći umaknuti i obići ih.

Hank ih dobro ogleda. Teksašani, svi do jednoga, zaključili. Naravno, razumljivo se samo po sebi, sve sami revolveraši koje je unajmio čovjek koji je želio Tomovo zlato sačuvati od znatiželjnika i zadržati ga samo za sebe.

Jedno je ipak bilo sigurno. Tko god da ih je unajmio imao je mnogo novaca. Stoga nije uopće imalo smisla sumnjati na Meksikanca ili onu dvojicu vjetronja Barnesu i Mckeeja. Najvjerojatnije, pošto je Tom ubijen, Meksikanca su ostavili da čuva stražu na stazi dok ne stignu Teksašani.

A najbogatiji od svih ljudi u toj zavrzlami bio je Len Parker. Ponovo su svi konci vodili do Parkera. Tko bi još mogao imati toliko novaca?

Odjednom se začu povik s ruba izbojka. Sve su se glave busijaša trgnule i naglo okrenule. Na obzoru, kao obris na nebu, visoko na hridi, pojavio se konjanik. Mahao je ko mahnit rukama. Busijaši, dolje u klanu, skočiše s mjesta i pograbiše puške.

— Negdje dolje u klanu skriva se neki čovjek. Nosi naprt-njaču s grumenjem. Nema konja i naoružan je. Pazite da vam

ne umakne iz klanca — derao se iz sveg grla konjanik.

— To si ti, Winny? — upita ga netko iz dubine klanca.

— Da, ja sam. Uzeo sam njegova konja. Dolazim dolje za čas — odvratio je Winny, podbo Hankova vranca i nestao s obzorja.

Šesti se busijaš visoka, mršava i mišićava ljudina pojavio iza stijene blizu staze. Bio je ljevak, primijeti na brzinu Hank

— Nekoliko vas za mnom. Ostali čekajte i čuvajte prolaze. Jack, ti odjaši i upozori ostale na drugoj obali potoka — naredio im je ljevak i ubrzo s još dvojicom revolveraša nestao za stijenama.

I Hank krene. Utjerao je mustanga u šikaru da bude što dalje od staze. Samo nekoliko trenutaka kasnije, pošto su tri Teksašanina odjahala na sjeverozapad stazom, Jack odjaše nizbrdice kroz guštaru.

Hank se nadao da će tri revolveraša što su odjahala stazom, uskoro naletjeti na ostale. Jasno, uskoro će oni Teksašani što su čuvali kolibu, a kojima je Hank umakao, potrčati po konje. Tada će opaziti da im nedostaje jedan mustang. A kad to opaze, neće im biti teško dovinuti se kojim je pravcem udario Hank. Iz kanjona je postojao samo jedan put za čovjeka s konjem.

Tada će svi zajedno poći u hajku na njega.

Hank potjera mustanga prema sjeverozapadu, usporedno sa stazom. Zatim ju je jednom mjestu prešao i, na konju, spustio se između gromadna kamenja i odrona pješčanika sve do obale rijeke u dnu klanca kanjona.

Vodostaj je bio nizak u to doba godine. Kamenito i šljunčano korito rijeke bilo je suho uz obalu i prašnjavo od žarka sunca. Prešao je iz jednog šumarka javora u drugi. Za tren ga je zanijela pomisao da pokuša pobjeći, jašući ravno niz sredinu riječnog korita. No, odmah odbaci tu misao kao odviše opasnu. Svaka potjera kojoj je namjera da zaustavi nepoželjenog posjetioca, oštrim će okom motriti korito rijeke. Na žalost, osim stazom, to je bio najlakši put iz kanjona.

Sjahao je. Vodio je konja za uzde. Stabla su bila sve grana-tija, a tlo sve strmije za jahanje. Uspeo je dobar komad uz sjeveroistočni brijeg kanjona. Rub hridi klanca uzdizao mu se visoko nad glavom, a podno njega glatke litice stijena.

Uspion je bio strahovito opasan, naporan i težak. Hank zastade nekoliko trenutaka da bi obrisao znoj s lica i vrata, osluškajući pažljivo.

Dotad ga je doista služila vraška sreća.

Pogledao je uz kosinu. Put naprijed uz brdo vodio je preko gromadna kamenja i penjanja po pješćaniku. Za čovjeka vrlo teško, za konja gotovo nemoguće. Dakle došao je trenutak da se pokuša probiti iz obruča svojih progonitelja.

— Sad ili nikad — šapnuo je sam sebi.

Prolazio je točno ispod odrona kroz guštaru. Na sreću, mustang je bio vrlo sigurna koraka, nije posrtao i nije pao nespretno i bučno, kao što bi se dogodilo nekim konjima na takvom usponu.

Hank je već povjerovao da

se napokon probio iz obruča svojih progonitelja. Ali, kad je izbio iza jednog odrona pješćanika, iza hrbatih ugleda čovjeka koji je sjedio na kamenu. U rukama je držao pušku henrijevku, ciljajući ravno u Hanka i cerekajući se samozadovoljno.

IX

Ali Hank je brzo reagirao. Bacio se na zemlju prije nego što je henrijevka prasnula. Mustang se propeo i ustuknuo u stranu. Kamenje je vrcalo pod njegovim kopitima.

Hank opali dva put iz revolvera. Teksašanin je bio prekaljen borac, pa se i on bacio iza golemog izbojka hridine. Henrijevka nije pogodna za borbu na tu daljinu, pa se i on mašio revolvera. Začas je ponovo zapucao na Hanka.

Ali Hank se u međuvremenu otkotrljao ulijevo podno hridi, puzajući dok nije izmakao očima Teksašanina. A zrna su i dalje prštala po stijenama, zujajući kao razdraženi stršljeni.

Hank opali još dva hica da Teksašanina održi na odstojanju. Ustao je i ogledao se oko sebe. Opazio je mustanga gdje se skrio u udubinu stijene. Pametna životinja, očito navikla na pucnjavu.

Hank se popne na vrh litice, ali s vrha nije mogao vidjeti što Teksašanin smjera. A ni Teksašanin nije sjedio prekrštenih ruku.

U tren oka Hank ugleda njegovo lice iznad cijevi revolvera. Gledao je ravno u Hanka iza gromade oveća kamenja.

Zrno zazvekne o kamen. Tisuće sitnih komadića iverja oštrog kamena sasu se u lice

Hanku. Na sreću, ni jedno ga nije pogodilo u oči.

Hank je uspio izbrojiti da je to šesti metak iz Teksašaninova revolvera, a nije imao vremena da ga ponovo napuni. Hank je bio u tom trenu malčice u prednosti i što se tiče položaja, jer je sunce sjalo nisko preko njegova ramena ravno u oči Teksašaninu.

Odjednom je Teksašanina izgubio iz vida. Puni revolver u nekom zaklonu? Ili ga možda zaobilazi da ga napadne s leđa?

I Hank odluči napraviti krug. Suludo bi bilo ostati na istom mjestu budući da je njegov položaj bio nezaštićen.

Ogledavao se oko sebe te se uze povlačiti niz brdo. Odluči se stisnuti uz mustanga u udubinu stijene, odakle je pucao pogled na sve strane. Nitko nije mogao prići, a da ga Hank prvi ne vidi. Hank ponovo napuni revolver. Nije mu bilo do ubijanja, ali kad se čovjek nađe u škripcu, brani se kako najbolje zna. Najvažnija stvar je izvući živu glavu.

Koraci! Teksašanin se pomoli, oprezno s revolverom u ruci. Bio je izvan domašaja zrna iz revolvera, na bridu hrbata kamenite platforme. Hank istupi iz zaklona s revolverom u ruci.

— Teksašanine! — pozove ga glasno.

Čovjek se naglo okrene. Cijev njegova revolvera okrenula se zajedno s njim. Sunčana zraka zlokobno je odbljesnula na cijevi.

Stajali su i gledali se na dobranoj udaljenosti.

— Ostavi me na miru. Odlazi. Zašto da proljevamo krv uzalud — predloži mu Hank.

Teksašanin spremi revolver u korice. To isto učini i Hank. Stajali su koji trenutak šuteći, promatrali se i čekali.

Teksašanin pođe prema Hanku.

Zaustavio se na domašaju revolverskog zrna. Doimao se vrlo napet. Njegovo glatko, usko i šiljato lice bijaše bezizražajno, osim sitnog sablasnog smiješka oko kutova usana. I taj ga je smijeh odao.

Mustang iza Hanka udari nogom po pijesku i zarza. Teksašanim pogleda u stranu, udesno od Hanka, i u tom trenutku vatra liznu iz njegove šake.

Hank je dobro poznao tu smicalicu. Teksašanin je ponovo napinjao revolver kad ga je Hankovo zrno pogodilo u prsa. Srušio se u hrpu poput krpene lutke, a zatim ispružio s revolverom u ruci. Nije ga ispuštao ni u smrti.

Hank uzdahne. Laknulo mu je. Prišao je mrtvom Teksašaninu. Očima je podozrivo prebirao po šumi. Bojao se da pucnjava ne privuče nepoželjne goste.

Kleknuo je. Pretražio je mrtvacu džepove. Izvukao je svežanj novčanica. Izbrojio je pedeset dolara a to je bila jedna plaća revolveraša. Pronašao je i džepni nožić, kesu s duhanom i ništa više. Na nožiću su bila početna slova imena LTW.

Hank se uspravio i ogledao. Zaključio je da je sam gore na hridi pa je otišao po mustanga.

* * *

Izjahao je iz kanjona kad se već spustila noć na preriju. Nitko mu se više nije ispriječio na putu. Našao je pogodno mjesto

u preriji nedaleko od ceste, pustio mustanga na pašu, sedlo položio pod glavu umjesto jastuka, naprtnjaču sakrio pod sedlo, i ispružio se začas. Uhvatio ga je san.

* * *

Probudilo ga je jutarnje sunce. Spavao je najviše dva-tri sata, ako i toliko. Na trenutak se nije mogao dosjetiti gdje se nalazi.

Ustao je i rastegnu se, zijevnuvši. Podigao je sedlo, pograbio naprtnjaču i pošao potražiti mustanga. Našao ga je uz potok. Osedlao ga je i počeošao se po čekinjastoj neobrijanoj bradi.

Pomislio je da samo kupanje nije dovoljno da pristojno izgleda. Uze kopati po bisagama na sedlu. Ugodno se iznenadio kad je našao brijaći pribor. Nabrusio je britvu na remenu i sastrugao bradu, gledajući se u komadić zrcala koji je Teksašanin kome je zdipio konja također imao u džepu sedla. Zatim se okupao u potoku i počeošljao. Pošto je spremio stvari, osjećao se preporođenim.

Ujahao je u grad Whiskey Run ravno Glavnom ulicom.

Sjahao je ispred ureda za ispitivanje rude. Bacio je uzde preko motke na privezištu, naprtio na rame naprtnjaču s grumenjem iz Tomovog nalazišta i žustro upao unutra.

I još brže izašao van. Ured je bio prazan. Ništa neobično zapravo, jer već dugo vremena nitko ništa nije našao u tim krajevima... niti se nadao naći.

I dok je razmišljao gdje bi mogao biti čovjek što ispituje

rudu, začuje korake iza sebe na nogostupu. Okrenuo se.

— A što ste vi, gospodine, tražili tu unutra, molit ću lijepo? — upitao ga je naborani grbavi starkelja podrezane sijede brade u odijelu ispirača zlata, pa podigao pogled i promatrao trenutak Hanka modrim očima u kojima se zrcala znatiželja.

— Znete li možda gdje je analitičar rude?

— A što će vam on, pitam ja vas?

— A što vi mislite?

Starkelja se nasmiješi. Pogled mu zape na naprtnjači.

— Ja sam taj kog tražite — reče starkelja poslije kraće stanke.

— A tako? — začudio se Hank. Pogledao je pomnije starkelju. Unatoč odjeći, činilo mu se da starkelja već dugo vremena nije bio ispirati zlato. Čizme mu nisu bile izgažene i izgubljene od hodanja po oštru kamenju. A njegove ruke, premda grube i žuljave, ne bijahu odveć prljave.

— I od toga živite?

— Zaboga, ne! — naborani starkelja kao da je bio oduševljen tim pitanjem. Smijao se od srca, zabacivši glavu unatrag.

— Ne, prijatelju moj, ja od toga već dugo ne živim. Uvijek ćete me naći tamo dolje u salunu Tinkerbelle — nastavio je i pograbio Hanka za nadlakticu.

— Možda je po volji jedan poker? — upitao je Hanka.

Stari bistroglavi lisac, živio je od dobitaka na pokeru, zaključio Hank.

— Ne, nije mi po volji. Ali ako se još bavite svojim poslom, htio bih da ispitajte ovo grumenje što ga imam u naprtnjači.

– Hajdemo, onda. Pogledajmo što ste donijeli – reče starčelja i uputi se prema uredu.

Hank ude za njim i istrese grumenje na prašan pult. Bradata glava naborana starčelje trgnula se malčice kad ga je ugledala. Hanku se učinilo da je starčelja mljacnuo jezikom.

Starac počeo čeprkati po džepovima. Izvadio je lulu, nabio je duhanom i zapalio. Oštrim okom pregledavo je iz bliza samo neke grumene.

Hank se naslonio bokom na pult. Promatrao je tu predstavu sa živim zanimanjem. Pomislio je kako kauboji koji sebi umišljaju da igraju odlično poker moraju nadrljati kad sjednu s njim za stol.

– A kamo ćete, molim vas, s ovim grumenjem, smijem li vas upitati? – zainteresiralo je starčelju.

– To se vas ne tiče – odsječe mu suho Hank.

– A smijem li vas onda upitati, je li to nalazište unutar kruga od pedeset milja od mjesta na kojem sada stojimo?

– Dan jahanja odavde. A sada hoćete li ispitati tu rudu, ili da navratim drugi put – nestrpljivo će Hank kome je starčevo motanje već počelo ići na živce.

– Zar ostavljam dojam vrlo zaposlenog čovjeka? – posprdno ga zapita starčelja.

– Onda za poslom. Ja ću gledati kako radite – reče Hank i mahne rukom kao da tjera starčelju da se već jednom primi posla.

Starac prasne u smijeh kad je to čuo.

– Ime mi je – predstavio se Hanku – Joshua Bingham.

Kratko Josh. Čestit sam i pošten, i ne smeta me ako gledate kako radim.

Dok je Joshua rasplamsavo mijehom vatru u peći, Hank je gledao kroz prozor na ulicu. Pitao se, naravno, tko zna da li i njega vide s ulice kroz ta prljava stakla. Htio je, prije nego što ponovo stupi pred Pottera, da ima službeni izvještaj o rudi iz Tomova nalazišta. To nije bio neki veliki dokaz, ali ipak je bio jači negoli samo puste riječi. Bojao se da Potter slučajno ne dozna da je u gradu prije nego Bingham završi analizu.

Ali nije ugledao Pottera i odmaknu se od prozora, misleći da bi bilo možda bolje nagovoriti Pottera da odjaše do ulaza u kanjon i sve vidi svojim očima. Bože, što bi taj učinio da upadne u zasjedu revolveraša iz Teksasa? – pitao se Hank Brandeen.

* * *

Uskoro je Binghamovo lice blaženo zasjalo.

– Sada ćemo vidjeti što ste mi donijeli – rekao je veselim glasom i nasmijao se.

Hank nije bio siguran da li se Joshua ceri jer se nada da će mu posao možda ponovo procvasti, ili možda i on ima parcelu u kanjonu, ili je mislio na to kako će na kartama dobiti Hankovo nalazište ako ga samo nagovori da s njim zaigra poker.

– Je li još netko ovdje našao zlato u zadnje vrijeme? – upita ga Hank.

Bingham samo potrese niječno glavom. I dok je pregledavao istopljenu plemenitu kovinu, potiho je pjevušio i smijuljio se. Kad je završio posao, uzeo je

komadić papira i dao se u račun.

— Gospodine — izjavio je svečano poslije kraćeg računanja — našli ste najbogatije nalazište u ovom kraju. Grumen sadrži zlata i srebra u vrijednosti od 437 dolara po toni. Što kažete na to, prijatelju?

— Doista? Ispitajte, molim vas, i ostalo grumenje da budeмо sigurni.

Bingham je radio cijelo prije podne. Čak je nekoliko znatiželjnika navratilo u Binghamovu radnju privučeni dimom iz dimnjaka. Kad su otišli, svi su se kleli da će poći tražiti neko nalazište za sebe. Pokušavali su na sve mile načine iz Hanka izvući gdje je našao grumenje. Mislio je najprije da ih pošalje u North Canyon kako ne bi nabasali na Teksašane i poginuli ni krivi ni dužni, ali se dosjetio da su Teksašani najvjerojatnije dobili zapovijed da ljude ne puštaju u Jumble Canony, a ne da ih i ubijaju, što samo za njega nije vrijedilo. On je bio poseban slučaj. Iznimka. Pokolj nevinih ljudi izazvao bi preveliku pozornost vlasti, a to je ono čega su se otmičari parcela najviše bojali. Jer, kad bi počeli ubijati građane Whiskey Runa, onda bi i Potter morao nešto poduzeti. Stoga ih je Hank samo upozorio da budu vrlo oprezni.

Doista, oko podneva, dremljivi, lijeni grad sav se odjednom uskomešao, živnuo. Ljudi stisnutih usana vidjeli su se posvuda. Sedlali su konje. Nosili pijuke i lopate preko ramena, a sita i tave za ispiranje loše skrivali u bisaga ili ispod kaputa.

Bingham, čim je završio raču-

nati, baci pogled kroz prozor i zlobno se nacereka.

— Nanjušili su zlato. Predi-
van melem za bolne oči. Nema
boljega na svijetu. Vjerujte mi.
— Koliki je postotak? — zani-
malo je Hanka.

Bingham pogleda u papir i svoj iskrabani račun.

— Točno 428,29 dolara po toni
— reče i pruži papirić Hanku
preko pulta.

— Koliko vam dugujem za
vaš trud?

— Nekoliko partija pokera.

Hank upravo zaustavi da mu nešto odgovori, kadli se vrata uz tresak otvoriše i u sobu banu šerif Potter.

X

Potteru nije bilo drago što vi-
di Hanka. Lice mu se smrknuo.

— Što vi ovdje radite?

— Ja sam upravo htio poći k
vama. Imam za vas nekih novo-
sti. A gospodin Bingham radi
svoj posao — reče mu Hank.

— Zaista? A zar ja tebe nisam
najurio iz grada? Zar si zabora-
vio što sam ti obećao ako se
vratiš? — podsjeti ga Potter.

— Rekoh, imam za vas veli-
kih novosti.

— Ne izmotavaj se. Tornjaj mi
se s očiju prije nego te dohva-
tim u ruke, ti krvavi lovče na
ljudske glave!

— Nemojte tako, šerife. Podi-
mo u vaš ured da razgovaramo
u četiri oka — nije se dao
Hank.

— Ako imaš što da mi kažeš,
kaži odmah ovdje. Što ti radiš
ovdje s Binghamom?

Hank pogleda u Binghamu.
Istini za volju valja reći da
Hank nije Binghamu baš mno-
go vjerovao, ali napokon što

Bingham može sâm učiniti? Šesnaest revolveraša stražarilo je na ulazu u kanjon. Tomovo je nalazište uostalom dobro čuvano.

— Tom Dodge — počeo Hank — našao je bogato nalazište. Vrijedi 428 dolara po toni. On je ispirao samo otplavljeno. Žila vrijedi milijune. Četa revolveraša unajmljenih u Teksasu nikoga ne pušta u kanjon. Netko to zlato želi za sebe. A taj netko ima puno novaca. Ustrijelio sam jednog Teksašanina kako bih mogao izaći iz kanjona s primjercima rude. Među njegovim stvarima našao sam i ovaj svežanj novčanica — objasni Hank, pruživši mu novčanice. Ali Potter ih nije uzeo.

— A zato svi kô mahniti sedlaju konje, nose pijuke i lopate. I nitko ni s kim ne razgovara. A ti, Hanke, poslušaj dobro što ću ti reći. Mene se ne tiče što se zbiva u tom Jumble Canyonu jer nije na mom području. Ali ako dođe do krvoprolića u gradu, ti ćeš mi za to biti odgovoran — strogo ga opomenu Potter.

— A vi ne mislite poći do kanjona i vidjeti što se tamo događa? — začuđeno ga upita Hank.

— Dok u ovom gradu vlada mir i red, ja ne tražim nesreću naokolo.

— Šerife, bolje spriječiti nego liječiti! Ne učinite li sada ništa, poslije možete imati neugodnosti u gradu.

A zašto?

— Teksašani su zatvorili ulaz u kanjon. Kada netko od građana, što su pošli tražiti zlato u kanjon, pokuša u nj ući, neće moći. Doći će po vas. Tražit će

da im pomognete. Ako odbijete, tko zna što mogu učiniti, bez vašeg znanja. Doći će do pucnjave i krvi, do uličnih borbi. A zar vi to želite?

Zapravo, Hank je malo pretjerao. Teksašani se neće maknuti ni metar od kanjona, a kamoli da dođu u grad.

Potter na to odmahne rukom kao da je tom kretnjom sve htio otjerati od sebe i zaboraviti. Ali čelo mu se ipak nabralo.

— A što ja mogu protiv toga?

— Pronadite tko ih je unajmio. Zgrabite tog čovjeka i Teksašani će otići kući. Oni su obični plaćenici. Tko će ih onda plaćati?

Potter gurne šešir na potiljak i počeo se po glavi, što je značilo da razmišlja.

— K vragu! Idemo Brandeene. A ti Josha jezika za zube, u protivnom ću ti ga iščupati! — reče šerif starkelji, pa se okrene i izjuri kroz vrata.

— Budite mirni, šerife — dobaci za njim Bingham.

— Čini mi se da nemamo vremena za poker. Koliko vam dugujem u novcu — opet upita Hank Bingham.

— Ne žuri mi se. Strpit ću se dok se ne vratite. Navikao sam čekati. Dvanaest partija pokera. Neću novce — reče starkelja pakosno se cerekajući.

— Dobro, kad ste navalili. Vaša roba, vaš dućan. Vratit ću se — obeća mu Hank i požuri za šerifom.

Pottera je kidala srdžba. Pljuvao je i kleo. Hank je hitao za njim, pitajući se što će učiniti Potter. Ako je odlučio nasrnuti na krdo revolveraša, onda će iz borbe izaći u mrtvačkom san-

duku, ruku prekriženih na prsima.

– Ja bih nešto pojeo prije odlaska. Nisam ništa jeo već dva dana – potuži mu se Hank.

– Tebi je samo klopa na pameti. Svaki put kad se sretnemo, išao bi jesti – prigovori mu Potter.

– Čekat ću vas u svratištu, u blagovaonici. Dodite po mene čim se spremite – reče mu Hank, praveći se da nije čuo šerifov zajedljiv prigovor.

Potter nešto mrzovoljno promrmlja i ode prema svom uredu niz prašnjavu ulicu.

Hank se za njim nasmiješio, prvi put poslije dugo vremena. Napokon, natjerao je Pottera da pljune u šake.

Najeo se do grla. Debela ga je žena zaprepašteno promatrala kako uništava goleme količine hrane. I jeo je bogme s tekom.

Millie je bila na poslu, gdje je obično i ručala. Pomislio je da je pode pozdraviti, ali upravo u tom trenutku šerif stupi preko praga u blagovaonicu. Osim revolvera bio je naoružan i vinčesterkom.

– Jeste li ponijeli i hrane za popudbinu? – podbo ga je Hank.

– Kad ogladnimo, ustrijelit ćemo zeca.

Hank slegne ramenima i ustane od stola.

– Odoh po mustanga – reče.

Ručak je zapisao na svoj račun u svratištu i izašao.

Dok su jahali, Hank je ispričavao potanko Potteru sve što je dotada pronašao i saznao.

– I ti misliš da je to Parkerovo maslo?

– Ne bi me ništa iznenadilo. On, ili netko drugi iz uprave rudarskog poduzeća. Onaj Colk, njegov poslovođa, na primjer. Ili netko na koga uopće ne sumnjamo.

– Vidjet ćemo – nehajno odvrati Potter.

Jahali su prema ulazu u klanac kanjona Jumble i utonuli u misli. Noć se već bila spustila kad je Hank upitao Pottera što namjerava učiniti.

– Napast ćemo ih! – odriješito odgovori Potter.

Kad su izbili na čistinu pred ulazom u kanjon, noć odjednom propara puškaranje, negdje ispred njih. Pucnjevi su sablasno odjekivali uz strme padine kanjona.

Zaustavili su konje i pažljivo slušali.

– Kô u pravom ratu – napomene Hank.

Potter bez riječi podbode konja i pode naprijed. Hank ga je slijedio, ali jedva ga je razabirao ispred sebe i to samo u svjetlosti bljeska vatre iz pušaka ili revolvera. Nagađao je koliko bi ljudi moglo biti u okršaju. Barem dvadesetak, otprilike. Zacijelo su tragači za zlatom otvorili vatru na Teksašane koji ih ne puštaju u klanac kanjona.

Pucnjava nije jenjavala. Potter zaustavi konja i sjaši. Noć je bila crna. Tamno kao u rogu. Zrak je zaudarao na izgorjen puščani prah.

Potter se sagne, prikradajući se prema najbližem napadaču. Hank je puzao za njim na sve četiri. Pucnjava nije jenjavala.

– Koji vam je vrag? Zašto pucate? – izderao se Potter što

ga je jače grlo nosilo, tresući prvog kog je uspio uhvatiti za rame. Čovjek od straha baci pušku i trgne se u stranu.

– Šerife, to ste vi šerife – osupnuto će čovjek.

– Ja sam glavom. Zašto pucaate?

– Zasjeda. Branimo se.

– Hoćete u kanjon. To si htio reći. Gdje su ostali?

– Ne znam, šerife. Pucaju kô ljudi.

Šerif se okrene bez riječi i vrati natrag do konja. Hank ga je pokorno slijedio. Uzjahali su. Potter luđačkim galopom potjera konja prema najbližem zaklonu Teksašana.

Ovaj je Potter vraški hrabar ili potpuno lud, pomisli Hank. Ali Potter je udario zaobilaznicom i izbio iza leđa Teksašaninu. Sagnuo se s konja i čvrstim mu udarcem izbio pušku iz ruku.

Teksašanin je poskočio kao da ga je grom udario. No, Potter je imao bogato iskustvo s takvim ljudima. S tri dobro usmjerena udarca šakom srušio je Teksašanina na zemlju i smirio ga. Teksašanin se svijao od boli u trbuhu.

– Zaveži ga! – naredio je Potter Hanku. Prebacili su ga potrbuške preko sapi, iza sedla Potterova konja i zavezali mu ruke i noge zajedno ispod trbuha konju.

– Idemo – reče Potter i skoči u sedlo.

Odjahali su podalje od poprišta okršaja, gdje se pucnjava čula kao da dolazi do susjednog grada.

– Svaka vam čast, šerife. Nisam se to nadao od vas. Ovo ste

stručno obavili – pohvali ga Hank s divljenjem.

Potter odmahne nehajno rukom kao da tjera muhe.

– Pomozi mi radije da ga skinem s konja. Sad ćemo čuti što će nam otpjevati ta ptičica u ulaštenim čizmama.

Hanka je baš zanimalo što li će Potter učiniti ako Teksašanin ne bude htio propjevati. Kad su ga odvezali Teksašanin je najprije pokleknuo, a zatim se uspravio ponosno, te stao otresati prašinu sa sebe.

– Slušamo te. I teško tebi ako se počneš izmotavati – opomene ga strogim glasom šerif Potter.

– Gade napadaš ljude s leđa. Nečasno se boriš – bilo je sve što je Teksašanin na to procijedio kroz zube.

– Ja samo obavljam svoj posao – ispričao se šerif.

– U časnoj borbi obojici bih prorešetao gaće.

– Nemamo sad vremena za to. Hoćeš li govoriti ili više voliš da se klatiš potrbuške preko mog konja do Whiskey Runa.

– A tko ste vi uopće, da bih ja s vama razgovarao?

– Brandeene, čini mi se da je momak tvrdoglav.

Teksašanin se okrene kao da hoće uteći u mrak noći, ali nalletio je na tvrdu Hankovu šaku i sjeo na zemlju. Bio je odveć zdrman da bi odmah ustao. Podigli su ga i ponovo vezali potrbuške preko sapi Potterova konja.

– Javi kad se predomisliš – reče mu Potter i podbode konja prema gradu.

Potter je cijelo vrijeme tjerao konja živim kasom, ali Teksaša-

nin je uporno šutio sve do grada. Hank se divio njegovoj odvažnosti.

Pred jutro unijeli su ga u ćeliju, položili na drvenu klupu i zaključali.

— Pobrini se za konje, Brandeene — naredio je Potter.

Kad se Hank vratio iz konjušnice, vidio je da je Potter pregledao sve potjernice koje je imao u ladicama. Na jednoj Hank prepozna lice Teksašani-na kojeg su strpali u zatvor. Tražili su ga na nekoliko mjesta zbog krađe konja i stoke. Zbog umorstva i pljačke banke u Kansasu. Wells Fargo, prevozno poduzeće, davalo je nagradu od pet stotina dolara onom tko ga uhvati živa ili mrtva. Opljačkao im je poštansku kočiju.

— Uхватili smo veliku zvjerku — zamišljeno će Hank.

Potter ustane bez riječi i pođe u ćeliju. Teksašanin je ležao na drvenoj klupi gdje su ga i položili kad su ga unijeli u ćeliju. Oči je držao zatvorene.

— Clyde Singeru, otvori oči. Zar ne čuješ da te zovem po imenu! — zagrmio je Potter da su ga mogli čuti u susjednoj državi. Teksašanin malčice zadržta te otvori oči. Potter mu počne mahati potjernicama ispred nosa.

— Ima ih po deset na svaki prst i glava ti vrijedi dobre novce. Može se čovjek opskrbiti za cijeli život.

Teksašanin na to samo zijevne i zagleda se u tavanicu zatvora.

— Ti zacijelo znaš što je moja dužnost. Svi će biti presretni kad te vide kako visiš na vješalima — reče mu Potter, pa zašu-

ti da vidi učinak svojih riječi. — No — nastavi Potter — i ja imam nekih neprilika ovdje u gradu i okolici. Zašto bih se brinuo za tebe i hranio te u zatvoru. Jednostavno, ostavit ću vrata otvorena i praviti ću se da neznam ni tko si, ni što si. A znaš li zašto?

Teksašanin dobaci Potteru posprdan pogled, pljune na pod i ponovno se zagleda u tavanicu.

— Zar ti hoćeš doista visjeti?

— Zbori već jednom, šerife, što ti je na duši — procijedi Teksašanin.

— Ti meni ime čovjeka koji te je unajmio, a ja tebi slobodu. Kratko i jasno.

— A ja da ti vjerujem na riječ, je li? Tebi koji ljude napadaš s leđa. Ti mora da si veliki podlac.

— Drugo ti ne preostaje.

Teksašanin je neko vrijeme buljio u tavanicu, a tada izjavi:

— Bila su dvojica. Zovu se Barnes i McKee.

— A što misliš za koga oni rade?

— Ne rade oni niza koga, nego za nešto. U kanjonu je bogato nalazište zlata.

— A odakle njima novac da vas plate? — čudio se Hank.

— Isprali su zlato iz potoka. Hank i Potter se zagledaše.

— Koliko su vam platili? — zanimalo je Hanka, premda nije vjerovao da su Barnes i McKee mogli isprati toliko zlata iz potoka, jer to je mučan i vrlo dug posao.

— Pedeset dolara za dva tjedna i pedeset kad sve svrši.

– A koliko vas ima?
– Dvadeset.
– Znači, dvije tisuće dolara.
Ni manje ni više. Da su Barnes i McKee isprali toliko zlata iz potoka, zacijelo bi ga drukčije potrošili. Što vi mislite, Potteru?
– upita Hank zamišljenog šerifa.

– Slažem se. Uostalom, oni su preglupi da bi nešto ovakovo smislili. To je učinio netko mnogo pametniji od njih. I platio, naravno.

– Onda, šerife, hoćete li održati zadanu riječ? – javio se Teksašanin Clyde Singer.

– Hajde, goni – odvrati mu Potter – i daleko ti kuća od moje. Dopadneš li mi opet šaka, nema više nagodbe. Puštam te teška srca, ali se tješim da će te dohvatiti netko drugi i pokupiti nagradu za tvoju glavu. Ne odeš li odmah odavde, onda ću to biti ja. Jer, ja ću vas istjerati iz kanjona, milom ili silom. Zapamti to – završi Potter svoju propovijed.

Teksašanin je šutke izašao. Zaputio se u konjušnicu.

– Što mislite kamo će sada – htio je čuti Hank.

– Natrag u kanjon. Vidio sam ja već sijaset revolveraša koji su svoje duše prodali i za manje od pedeset dolara.

XI

Hank je prespavao noć u potkrovlju. Probudio se u zoru. Otišao je na potok izvan grada. Okupao se i obrijao. Nije želio da ga Nillie vidi neurednog.

Šerifa još nije bilo u uredu kad se vratio u grad pa je pošao u potragu za Barnesom i McKeejem.

Samo je prljava i smrdljiva krčma Stamper's Delight bila otvorena u to doba dana.

– Što želite? – upitao ga krčmar.

– Gdje bih mogao naći Beara Barnesa i Sunseta McKeeja?

– Čuo sam da su jutros rano odjahali u Kingsville.

Jedva je čekao da izađe iz te smrdljive jazine na sunčanu ulicu i svježi jutarnji zrak. Otišao je zatim u svratište na doručak. I njega je zapisao u svoj račun. Nadao se da će se zaposliti čim uhvati Tomove ubojice i onda vratiti sve svoje dugove.

Kad je ponovo navratio do šerifova ureda, vrata su još bila zaključana. Napisao mu je poruku i ostavio je na vratima.

Odjahao je u Kingsville u upravu Rudarskog poduzeća Big Creek, gdje ga je opet dočekao sušičavac za stolom u prijemnici.

– Mogu li vam pomoći, gospodine.

– Želio bih razgovarati s Barnesom i McKeejem.

Sušičavac se trgnu od iznenađenja.

– Ali oni su na važnom sastanku s gospodinom Colkom, našim poslovođom. Ne smijem ih smetati. No, možete im ostaviti i poruku, ako hoćete.

– Hvala, neću – reče Hank i izađe iz uprave.

Nije otišao daleko. Sakrio se iza prvog ugla. Nije morao dugo čekati. Pošao je za njima. Barnes i McKee ušli su u konjušnicu.

Hank se ušuljao u konjušnicu iz pobočne ulice na sporedna vrata. U polutami staje, stisnuo se iza pregratka s jaslama ne-

daleko od Barnesa i McKeeja.

— ... meni se to sve više ne sviđa, Bearu — čuo je Hank McKeejev glas — jer premlatiti i ubiti čovjeka nije jedno te isto. Nije mi drago ubiti nedužnog čovjeka. I opasno je, k tome.

— Sunsete, želiš li se ti obogatiti ili ne?

— Želim, želim. Ali nije sada riječ o tome.

— Znam ja o čemu je riječ, ali ako se želiš obogatiti, onda novce moraš i zaraditi. Je l' tako? Navabit ćemo ga na neko pusto mjesto, zgrabiti za vrat, a ja ću ga bocnuti gdje treba. I gotovo.

— Lako je to reći. A što ako nas tko vidi?

— Ne razbijaj ti sebi s time glavu, Sunsete. Ja ću se za sve pobrinuti.

— Svejedno. Bojim se. S onom četom konjanika u kanjonu, mogao je...

— Slušaj, Sunsete, misliš li ti da si pametniji od gospodina Colka? — prekine Sunseta Barnes.

— Vjerojatno nisam, ali zašto baš mi moramo ubiti tog čovjeka?

— Ti nikako ne možeš biti pametniji od Colka. On je zato poslovođa, jer ima nešto u glavi. I stoga ima više od tebe novaca, zar ne?

— E pa ako je baš tako bistar zašto onda ne može smisliti nešto bolje da se otarasi tog Brandeena? Sve mu se do sada izjalovilo. Najprije je rekao da ga izmlatimo, zatim da ga potkupimo a sada pak hoće da ga ubijemo. A ako se i to izjalovi, tko će onda biti kriv? Ti i ja!

— Ah, Sunsete. Ti si preglup da bi to mogao shvatiti. Ni ja ne

znam zašto Colk hoće da ga smaknemo, ali ja sam pametan, pa i ne pitam. Tako, ako nas budu ispitivali, mi im nećemo znati odgovoriti. A ja vjerujem da Colk zna što radi — uvjerljivo će Barnes.

— Mani ga. Nikada ja nisam vjerovao gizdavim kicošima. Tko cijeli dan sjedi i ništa ne radi, taj ne može ni znati što bi bilo najbolje...

— Prestani već jednom mlatiti praznu slamu. Idemo. Moramo se prije večeri vratiti u Whiskey Run — prekine Barnes Sunseta.

Kad su izjahali iz konjušnice, Hank je još dugo piljio za njima zadubljen u misli.

Sušičavac je još sjedio za svojim stolom kad se Hank vratio u upravu Rudarskog poduzeća u Big Creek. Pred njim je bio pun tanjur. Jeo je.

— Je li Colk tu? — upitao ga je Hank bez uvoda.

— Zauzet je. Ne smijem ga smetati. Recite meni ako ste došli službeno.

— Osobno ga trebam, Kažite mu da ga čekam. Primit će me. Ja vam to jamčim — reče Hank i kiselo se nasmiješi.

— Vaše vrijedno ime, molim?

— Hank Brandeen — odgovori Hank, ali to ime ništa nije značilo vrataru. Nije ni trepnuo kad ga je čuo.

Vratar je otišao i pokucao na vrata Colkove sobe. Ušao je i zatvorio vrata za sobom. Hank nije mogao čuti što razgovaraju, ali je sušičavac začas izašao.

– Izvolite, udite. Gospodin Colk će vas primiti.

Hank uđe u Colkovu sobu, a sušičavac zatvori za njim vrata.

Colk je stajao iza pisaćeg stola s revolverom u ruci.

Sjednite, Brandeene. Revolver držim zbog samoobrane. Nadam se da ga neću morati upotrijebiti.

Hank pomno promotri Colka. Elegantan i namirisani, stajao je uspravno, lice mu je bilo lijepo, gotovo djevojačkih crta, ruke bijele s nekoliko brazgotina. Možda je i on nekada drvario da bi zaradio kruh svagdanji, pomisli Hank Brandeen.

– Došao sam da porazgovaramo, ali ako želite da se ogle damo, onda moramo izaći na ulicu. Ili spremite tu pljucu – reče mu Hank.

– Izražavate se vrlo slikovito. Ali, budući da ste i vi naoružani, ja ću svoj revolver položiti na stol.

Sjeli su jedan nasuprot drugome i promatrali se preko stola.

– Čuo sam što se dogodilo vašem prijatelju Tomu Dodgeu. Zao mi je sirotog čovjeka – Colk je prvi prekinuo neugodnu šutnju. -

– Smijem li vas ponuditi cigarom? – nastavi Colk.

Hank uzme jednu i spremi je u džep. Dokaz, možda, jednog dana.

– Uzmite još jednu i zapalite – ponuka ga Colk uz posprdan gospodski smiješak.

– Slušajte, nisam došao pušiti i stoga neću okolišati. Želio bih vam postaviti nekoliko neugodnih pitanja.

Kad je to čuo, Colk podigne obrve, još uvijek nasmijan.

– Znam da vas je potresla smrt vašeg prijatelja. I ja sam se tako osjećao kada je smrtno stradao nesretnim slučajem moj najbolji prijatelj. Pao je pod vlak u St. Louisu.

– Prestanite se izmotavati. Vi vrlo dobro znate zašto sam došao k vama. Prisluškivao sam razgovor Barnes i McKeeya u konjušnici. Odlučili ste da me pošaljete u smrt, ali prekasno. Ja sam pronašao Tomovo naližiste. Vrijedi 428 dolara po toni. Sad to već svi znaju u Whiskey Runu. Ne znam samo je li vam to poznato.

– Što? – zaurao je Colk kao ranjena zvijer, izbezumlivši se.

Hank se nije ni pomaknuo. Dobro sam ga nasamario, zaključio je. Sada će se istrčati.

– Ne znam samo zašto ste to tajili i unajmili one Teksašane da nikoga ne puste u kanjon.

– Vi ste iznijeli rudu... Razglasili... – Colk se zacrvenio kao rak u kipućoj vodi.

– Barnes i McKee, vaša desna ruka, odjahali su prerano iz grada, pa ništa o tome nisu čuli.

– Vi ste napasna uš, Brandeene! – zarežao je Colk i pograbio revolver sa stola. Uperio ga je u Hanku. Hank brže-bolje dohvati svoj ispod stola.

– Hoću da znam kako vam je to uspjelo, a da vas nisu ustrijelili. Brzo da čujem! – zapovjedio mu je Colk.

– Prvo vi odgovorite na moja pitanja, onda ću ja na vaša – odsiječe mu mirno Hank.

Čuo se dvostruki škljocaj. Obojica su istodobno napeli svoje revolvare.

– Najbolje bi bilo da se okanim o oružja. Moj tako lako opali – predloži Hank.

Colk duboko uzdahne. Smirio se, barem na oko. Crvenilo u licu zamijenila je nezdrava bljedoća.

– Može, dok ne nabrojim do tri – složio se Colk.

Sklonili su revolvere. Colk se zavalio u svoj naslonjač i gledao beznadno u Hanka.

– Zašto ste sve htjeli zataškati? – uputi mu Hank prvo pitanje.

Ali dobi neočekivan odgovor.

– Tornjajte se odavde Brandeene! Imam posla i ne želim više s vama razgovarati – reče Colk i počne prebirati po papirima na pisaćem stolu.

– Polako, gospodine. Zaboravili ste na Barnesu i McKeeja. Natrapam li na njih, ja ću ih ubiti. Već sam vam dvojicu ubio. Onog jadnog Meksikanca i jednog vašeg vrsnog revolveraša iz Teksasa.

Colk mahne rukom kao da ga tjera od sebe.

– Radite što hoćete. Imam posla. Nosite se iz moje sobe.

Hanka spopade želja da Colka pograbi za ovratnik i odvuče Potteru u zatvor i tamo iz njega istrese odgovore na svoja pitanja. Ali Potteru se to ne bi previše svidjelo. A tko zna bili Colk i propjevao. Činio mu se tvrd orah.

Hank ustade.

– Jedno pitanje prije odlaska. Je li i Parker umiješan u tu gadost ili vi to radite na svoju ruku?

– Zatvorite vrata s vanjske strane – tiho procijedi Colk, a da nije ni podigao glave da ga

pogleda. Očito, jedva je čekao da Hank ode. Žurilo mu se nekamo. I Hank odluči da ga pusti na miru.

– Do skorog viđenja, gospodine – pozdravi ga Hank i tiho zatvori vrata za sobom.

XII

Hank je stalno razmišljao o Colku. Ako je glavni, odakle mu dvije tisuće dolara, a novac koji daje Barnesu i McKeeju? Uzima li Colk kradomice novac iz blagajne rudarskog poduzeća Big Creek? Ili ga, možda, isplaćuje uz blagoslov Lena Parkera? Ili se možda uortačio s nekim drugim?

Da bi doznao odgovor na sva ta pitanja, Hank je odlučio da slijedi Colka. Skrio se iza ugla i čekao.

Ubrzo je Colk istrčao na ulicu. I on se zaputio ravno u gradsku konjušnicu.

Hank hitro skoči u sedlo i potjera mustanga prema konjušnici. Nije stigao ni pola puta do konjušnice, kadli ugleda ponovo Colka. Izjahao je na ridoj kobili sjajne dlake i odjahao iz grada prema jugu.

Hank podbode konja i uze ga neopazice slijediti.

Colk je ubrzo zakrenuo na zapad preko brežuljaka prema preriji. Nakon otprilike dva sata jahanja, zaustavio se na ulazu u ranč VLC.

Hank je pričekao dok nije ujahao u dvorište, promatrajući iza visoka jablana što se zbiva.

Dočekao ga je konjušar i odveo mu konja u staju. Colk je ušao u veliku ladanjsku kuću. Hank se pripremio na dugo čekanje.

I čekao je do ranog poslijepodneva. Kad je Colk izašao iz ladanjske kuće, vidjelo se da mu se žuri. Konjušar mu je doveo ridu kobilu iz staje, a on je uzjahao i odgalopirao natrag prema Kingsvilleu.

Hank odluči da ga ne slijedi natrag u grad. Pričekao je dok se Colk nije dobroano udaljio, pa je i on ujahao u dvoriše ranča VLC. Konjušar izađe iz staje pred njega.

– Dobar dan, gospodine – pozdravi ga uljudno konjušar.

– Dobar dan. Gospodin Colk je upravo izjahao. Poznajete li ga otprije?

– On je poslovođa rudarskog poduzeća Big Creek.

– Dolazi li često ovamo?

– Bio je nekoliko puta. A pošto ste vi došli, gospodine? – upita ga konjušar i pogleda znatiželjno.

– Ja sam Hank Brandeen. Želio bih razgovarati s osobom s kojom je razgovarao i gospodin Colk – odvrati mu Hank i skoči sa sedla.

– Gospođa Carrios je zauzeta – kratko će konjušar.

– A nije bila zauzeta za gospodina Colka? – podsjeti ga Hank i nasmiješi se posprdno.

– Gospodin Colk je došao poslovno.

– I ja dolazim poslovno – snašao se Hank.

– Ako je tako, najavit ću vas.

– Hvala.

Hank nije morao dugo čekati. Konjušar se popeo na trijem, pokucao na vrata i nešto rekao dvorkinji.

Dvorkinja se vratila nakon nekoliko minuta i nešto šapnu-

la konjušaru. Konjušar side s trijema.

– Gospođa će vas primiti – obavijesti ga konjušar.

Dvorkinja je uvela Hanka u kuću. Predvorje je bilo prostrano kao neka plesna dvorana. Pod je pokrivala koža bivola. Zidovi bijahu prazni, bijelo okrečeni. Osim jelenih rogova koji su služili kao klinčanica za šešire i ogrtače, nigdje ni jednog komada pokućstva.

Dvorkinja, u plavoj haljini, bijeloj pregači s kapicom na glavi, uvela ga u gostinjsku sobu. Na podu medvjeda krzna ispred kamina. Pokućstvo masivno, hrastovo. Krupna, odeblja žena sjedila je u kožnatu naslonjaču uz prozor. Rukom je dala znak dvorkinji da ih ostavi nasamo.

Krupna je žena ustala. Bila je visoka u svojoj širokoj haljini koja je skrivala njezinu debljinu. Prišla mu je sporim koracima i pružila mu ruku.

– Ja sam Maria Carrios. Što želite od mene, gospodine Brandeene? – upitala ga je samouvjerljivim glasom.

– Ne znam još ni sam, gospođo, ali slutim da bismo mogli jedno drugome pomoći.

– Sjednite, onda – ponudila mu je rukom stolicu. Jedan trenutak gledali su se u oči.

– Čovjek po imenu Colk bio je maločas ovdje. Suradujete? – upita je Hank bez okolišanja.

– Imate li neki ozbiljan razlog zbog kojeg me to pitate? – s nevjericom ga je upitala Maria Carrios.

– Pa imam. Colk nešto mućka u zadnje vrijeme. Na primjer

dao je ubiti mog najboljeg prijatelja, a sada je naredio da i mene ubiju.

— Kako? Ja to ne mogu vjerovati, oprostite. Odakle vam uopće takve misli? — zaprepašteno će Maria Carrios.

— A vi o tome ništa ne znate?

— Ne, ne znam.

— Jeste li možda dioničar rudarskog poduzeća Big Creek?

— Žao mi je, ali o tome ne želim s vama raspravljati. Morate me razumjeti. Ja vas zapravo i ne poznajem i ne znam što ste naumili.

— Želim uhvatiti ubojice Toma Dodgea. Zaklali su ga zbog njegova bogata nalazišta zlata u Jumble Canyonu. Vi zacijelo o tome ništa ne znate?

— Ne, ne znam. A vi mislite da je Colk u to upetljan?

— Siguran sam! Ali još nisam pronašao za koga radi, ako ne radi na svoju ruku.

— Koliko vrijedi to nalazište u Jumble Canyonu?

— 428,29 dolara po toni.

— A tako! — izustila je, a lice joj se ukrutilo.

— Gospodo, kažite mi, ako znate, što se zapravo tu događa?

— Gospodine Brandeene, gdje vas mogu naći? — upitala ga je iznenada, odlučno.

— Javite šerifu Potteru u Whiskey Run. A vi mi ne želite odmah odgovoriti na moje pitanje — razočarano je upita Hank.

— Ne. Žao mi je, ali ne mogu. No, ako je vaša priča istinita, onda ću vas pozvati, jer možda su nam interesi zajednički.

Maria Carrios je ustala. Znak da je razgovor završen. I Hank

je ustao. Dok je stajao pred njom, neprestano je okretao šešir u rukama. Nije se osjećao baš lagodno.

— Imate lijep ranč — izlenuo je tek da nešto kaže iz pristojnosti.

— O da, imam — odgovorila mu je rastreseno.

Čim se pojavio na trijemu, konjušar mu je izveo mustanga. Konj je bio napojen i nahranjen. I istimaren. Konjušar odstupi, kad je Hank zajahao. Prstima je dotaknuo šešir u znak pozdrava.

Hank odjaše iz dvorišta ranča i udari kroz drvored prema glavnoj cesti.

— Bogata je ova baba — pomisli Hank.

* * *

Sušićavi mu je vratar u upravi rudarskog poduzeća Big Creek rekao da je Colk odjahao u North Canyon u obilazak nalazišta i da se neće vratiti nekoliko dana.

I dok je Hank stajao na ulici ispred uprave, neodlučan kojim pravcem da pođe, začuje da ga netko zove po imenu. Potter. Potišteno i zlovoljno klipsao je ulicom prema Hanku, kao da ga muči kostobolja.

— A tu si. Ja sam upravo dojahao. Zadržala me neka tučnjava u gradu.

— Nanjušio sam nešto. Hajdemo negdje sjesti i nešto pojesti — predloži Hank kome je krulilo u crijevima.

Potter nije imao ništa protiv. Za vrijeme jela Hank je potanko ispričao sve o svom razgovoru s Colkom i o posjeti ranču VLC.

– Opiši mi tog tvog Colka – zatražio je Potter.

– Savršeno skrojeno odijelo po zadnjoj modi. Policilindar na glavi. Jaše sjajnodlaku ridu kobilu s bijelom zvijezdom na čelu. Reklo bi se neki rasni trkači konj.

– Susreo sam ga na putu ovamo. Galopirao je u Whiskey Run.

– Za njim onda. Što čekamo?

– Nemoj zaboraviti platiti ručak.

– A ja sam mislio da me vi častite. Nemam ja ni prebijenog centa u džepu.

– A gdje ti je onih pedeset dolara što si našao u onog Teksašnjina kojeg si ustrijelio?

– To je dokazni materijal.

– Znači, još ih imaš.

– Svih pedeset.

– A kako ćeš platiti račun za ispitivanje rude?

– Potpisat ću račun, pa ću Binghamu naknadno platiti.

– Ali ti si mu ponudio gotovinu, zar nisi?

– Ne, nisam. Ja sam samo pitao Bignhama koliko sam mu dužan. Zapravo, mislio sam da ćete vi to platiti. Jer i to je dokazni materijal.

– Paz' da ne bi! Al' ti mi svejedno daj tih pedeset dolara, prije nego što ih spiskaš. Dokazni je to materijal, kako ti veliš – reče mu Potter pošto je platio ručak.

Hank mu pruži dolare i opušak cigare koji je našao u džepu onog Meksikanca, kauboja.

– Zakartat ćeš ti i gaće, zaigraš li poker sa starim Binghamom – upozori ga Potter kad su izašli na ulicu i prasne u glasan hihot.

Zamračilo je već kad su stigli u Whiskey Run. Veliko je stado stiglo u grad tog popodneva i kauboји su bančili i tukli se s rudarima na sve strane.

– Oдох ja napraviti reda, inače će razoriti grad i ja ću ostati bez posla. Čim nešto doznaš o Colku, dodi po mene – reče Potter i skoči s konja, potegne revolver i uleti u prvu gužvu na koju su naišli.

Hank ostavi konja na livadi iza torova pa pođe u grad pješice u potragu za Colkom. Otišao je ravno u najraskošniji i najskuplji hotel Eagle Manor koji je imao najbolji i najotmjeniji restoran u gradu.

Otvorio je dvokrilna staklena vrata restorana i zagledao se ravno u oči Colku koji je upravo ubrusom brisao usta. Colk skoči na noge i pojuri prema stražnjim vratima koja su vodila u kuhinju restorana. No, sudario se s konobarom i uz zveket mu srušio poslužavnik iz ruke.

Hank je zagrabio za njim kroz blagovaonicu osvijetljenu kristalnim lusterima. Svi su gosti zabezeknuto buljili za njima.

Konobar se skamenio. Hank ga grubo odgurne u stranu, ne obazirući se na zaprepastene kuhare. Udesno je opazio otvorena vrata i izjurio je kroz njih u mrak.

Nešto ga je mlatnulo po glavi. Noge popustiše pod njim. Pokušao je stati na noge, kad pred njim iskrсне Sunset McKee i udari ga šakom pod bradu.

– Ne ovdje, budalo. Van s njim u mrak! – čuo je glas Barnes.

Snažne Sunsetove ruke uhva-

tile su ga za ovratnik i ponijele u tamu.

— Htio sam ga samo ošamutiti, da nam ne umakne — ispričavao se Sunset.

— Zaveži i dobro ga drži.

U Hanka je još bilo toliko svijesti da je odmah shvatio da je u smrtnoj opasnosti. Trgnuo se naglo, ne bi li se nekako oslobodio iz Sunsetovih ruku.

— Pazi! Pobjeći će ti. Drži ga čvrsto!

Teški bat koraka odzvanjao je iza njih. Svi su nešto vikali, derali se. Hank nije mogao razabrati ni riječi. Hank se istrgnuo iz Sunsetovih ruku i utrčao u uzgibanu gomilu kauboja i rudara.

Tek kad se umiješao među njih, vidio je zašto su se tamo okupili. Nekoliko se rudara potuklo s kaubojima. Svi su vikali, psovali, dovikivali savjete i bodrili ih.

Barnes i McKee probijali su se laktovima za njim kroz gomilu. Pritajio se iza dva krupna kauboja, a kad mu je Barnes došao blizu, skočio je na njega. Udario ga je šakom u sljepoočicu i odgurnuo. Barnes je izletio, posrnuvši na prazan prostor, spotaknuo se i pao licem u prašinu.

McKee se sagne i zaleti glavom u Hanka, k'o razjaren bik. Ali Hank se izmaknuo, a McKee se zabio glavom među neke rudare.

U međuvremenu, Barnes je stao na noge s nožem u ruci. Pijani su se kauboји razmaknuli. Hank je samo vidio sjajnu oštricu noža u Barnesovoj ruci.

Kružili su jedan oko drugoga, pognuti. Barnes zamahne nožem i propara zrak. Idući put

nehotice zapara košulju nekog kauboja. Kauboj krikne i okrene se, ali Barnes je već bio na zemlji. Hank mu je klečao na prsima i jednom ga rukom držao za zapešće ruke u kojoj je Barnes držao nož. No Barnes se napne i podigne ruku s noža.

Hank odskoči i udari nogom Barnesovu šaku s nožem. Nož nestade negdje pod nogama zapuhane, oznojene i uskomešane gomile rudara i kauboja.

Negdje je prsnulo staklo. Čula se pucnjava, dok su se Hank i Barnes valjali među nogama kuboja i rudara koji su se skupili oko njih i udarali ih čizmama, hotimice ili nehotice.

Pucnjava se primicala sve bliže i bliže. Rulja se počela razilaziti.

Hank je čuo Pottera kako urla, ali Barnes ga je sve više stezao. Htio ga je udariti, ali ga je snaga izdala, zamaglilo mu se pred očima. Ostao je gotovo bez daha...

XIII

Kad je Hank otvorio ponovno oči ležao je na leđima u prašini. Gledao je ravno u krug lica iznad sebe.

— Ne mičite se vas dvojica! — čuo je Hank šerifov glas. Režio je na Barnesu i McKeeju. McKee je imao modricu pod okom, a Barnes kvrgu na čelu.

Hank se jedva jedvice podigao na noge.

— Ti baš ne izgledaš najbolje — napomene Potter.

— I tako se i osjećam. No, čim strpamo tu dvojicu u zatvor, osjećat ću se odmah bolje — reče Hank i šibne očima punim srdžbe po Barnesu i McKeeju.

— On nas je opet napao! —

kreštavim je glasom Barnes pokušao optužiti Hanka pred šerifom Potterom.

— Pazi, bogati! Tko bi to rekao? Hajdemo k meni u zatvor da o tome mirno popričamo — naredi im Potter.

— Ako vjerujete ovoj dvojici, šerife, više negoli meni, ja odoh po svjedoke u hotel Eagle Manor — skoči Hank kao uboden.

— Hoćete li onda da dovedemo svjedoke? — obratio se Potter Barnesu i McKeeju zlobno se cerekajući.

Šutjeli su potišteni.

Kad su stigli u šerifov ured, Potter ih je odmah zaključao u ćeliju.

— Gotovo sam ščepao Colka za vrat u reštaurantu hotela, da me ta dvojica pokvarenjaka nisu zaskočili. Sad ga nema smisla tražiti. Taj je već sigurno daleko odmaglio — otužnim će glasom Hank.

Potter donese dvije stolice i stavi ih ispred rešetaka ćelije.

— Sjedi, Hanke. Sad ćemo čuti što nam ta dvojica imaju na duši. Ako se neće ispovijedati, optužit ću ih za umorstvo Toma Dodgea i visjet će, tako mi boga!

— Beare, jesi li ga čuo? — šaptom će McKee.

— Zaveži, budalo! — otrese se na nj Barnes.

Neko vrijeme nitko nije izustio ni riječi. Prvi se javio Barnes.

— Slušaj, Pottere, hoćeš li nas pustiti ako ti kažemo istinu?

— Pustit ću vas poslije sudebnja, ali da mi se više nikada niste pojavili u Whiskey Runu poslije presude. Ako se vratite nagodba više ne vrijedi — reče Potter.

Hank baš nije bio oduševljen pomisli da će Barnes i McKee izbjeći kazni. No, kako je i on želio ščepati glavnog krivca za smrt Toma Dodgea, nije prosvjedovao.

— Ali, šerife, ako tebi kažemo sve što znamo, Colk će nas ubiti. A mi bi tebi htjeli pomoći. Zar ne, Sunsete? — počeo je nešto vrdati Barnes.

— Slušaj, što, rekoh ne porekoh — strogo će Potter.

— Znam, znam, ali Colk bi mogao dojahati noću, provaliti u zatvor i objesiti nas o prvo stablo — nastavio je jadikovku Barnes.

— Ono što nam kažete, ostat će među nama. Colk to neće znati dok ga ne uhvatimo. A poslije sudebnja on će visjeti, a vi kamo vas oči vode — uvjeravao ih je Potter.

— A ne. Nije to tako jednostavno. Jer, čim Colk čuje da smo u zatvoru, posumnjat će da smo nešto izlanuli i ode nam glava — razložno će Barnes.

— Čuvat ćemo vas dan i noć ako bude trebalo — odlučno odvrati Hank.

— Čuli ste, momci — počeo je Potter — netko će uvijek biti ovdje na straži ako bude trebalo. Ako ne progovorite, mi uvijek možemo javiti Colku da ste ga izdali, budući da ste nam već priznali da vas je on unajmio, a tad će on obaviti posao umjesto sudskog krvnika.

Barnes je znao da ih je Potter stjerao u škripac.

— Dobro, šerife, reći ćemo vam sve što znamo — reče Barnes pokunjeno.

* * *

— Počet ću od početka — reče tihim glasom Barnes — od

onog trenutka kad je Len Parker, glavni upravitelj rudnika Big Creeka shvatio da je njegovo poduzeće na rubu propasti. Rudnici u North Canyon bili su gotovo iscrpljeni, a novog nalazišta ni za lijek.

– I tako Parker otpravi Colka, koji uze sa sobom mene i McKeeja, u potragu za novom žilom. Otišli smo u Jumble Canyon. Znali smo da tamo živi Tom Dodge i da odnekud ispire nešto zlatnih zrnaca, premda je nekada davno Parker projahao Jumble Canyon uzduž i poprijeko i ništa nije našao, ništa što bi bilo vrijedno spomena.

– Otišli smo u Jumble Canyon, a da nikome nismo rekli kamo idemo. Dodge nas je dočekaao s dvocijevkom u ruci kad smo dojahali pred njegovu kolibu, rekavši nam da se tornjamo odakle smo i došli.

– Povukli smo se u šumu uz rijeku. Pritajili smo se i čekali kad će Tom u grad po zalihe. I što smo našli? Najbogatije nalazište. Uostalom, čujem da ga je Hank vidio.

Hank je samo šutke kimnuo glavom i potvrdio što je rekao Barnes.

– E, vidite – Colk nam je održao predavanje kad smo se vratili u šumu. Mi već dugo radimo za Parkera, rekao nam je, a što od toga imamo? Ništa. Rekao je da je došlo vrijeme da se i mi obogatimo i da on zna kako.

– Sunset i ja smo se željeli obogatiti. A tko to ne želi, molim vas?

– Kažite nam kako – zapitao sam Colka. I on nam je objasnio.

– Vidite – rekao nam je

Colk – taj stari jarac ispire ta zlatna zrnca, umjesto da nalazište prepusti nekom rudarskom poduzeću. Treba samo da potpiše ugovor, na primjer, s Parke-rom. To ga ne bi stajalo ni centa. Lijepo bi sjedio u naslonjaču uz kamin prekriženih ruku, a dolari bi mu padali u krilo. Nikome taj još nije otkrio svoje nalazište. I osim njega, još samo nas trojica za nj znamo.

– I stoga ste odlučili da ga ubijete i prisvojite Tomovo nalazište – upao mu je u riječ Hank.

– Ne, odmah. Kad se Dodge vratio, čekali smo ga u kolibi. Colk mu je predložio da se uor- tačimo svi zajedno. Dodge nas je na to izbacio iz kolibe. I prijetio nam je da će nas ustrijeliti iz svoje dvocijevke.

– I kako nije pristao na vaš prijedlog, odlučili ste da ga ubijete, zar ne? – opet će Hank.

Barnes ustane i uze šetkati gore-dolje po uzanoj ćeliji. Zatim naglo stade i zagleda se u oči Hanku.

– Ja sam ga izbo nožem. Sunset ga je držao. Colk nam je rekao da ga moramo ubiti ako hoćemo da se obogatimo. Stoga sam ga i zaklao.

– Zašto ste ga onako životinjski unakazili?

– Otimao se. Bio je vrlo žilav.

– A gdje je za to vrijeme bio Colk?

– Unutra u kolibi.

– Je li bio naoružan?

– Ne znam. Vjerojatno je bio.

– Kažeš, stajao je i gledao?

– Da.

– A jeste li ti i Sunset imali revolvere?

– O da, ali ih nismo povukli.

Ja volim napadati nožem, a McKee šakama.

– I vi ste ga umorili bez grižnje savjesti? – gotovo zaprepašteno će Hank.

– Slušaj, čovječe, Colk nam je obećao da ćemo se obogatiti. A to se ne događa svaki dan.

Hank stisne zube i šake od prigušena bijesa.

Nije više mario što će biti s Barnesom, on je htio Colka, da mu se osveti za smrt svog najboljeg prijatelja.

– I tako vas je Colk učinio ubojicama, da vas priveže uza sebe i da vas može ucjenjivati kako tajnu o zlatu ne biste prodali nekom drugom – napomenuo je Potter.

– Colk je glavni krivac! – povikao je Hank.

– Ali ako nije radio za Parkera i čak je htio da ga opljačka na posredan način, gdje je mislio naći novce za otvaranje novog rudnika? – upita ih Potter.

– E, o tome mi ništa ne znamo. Ali možete staviti ruku u vatru, da je on to sve već unaprijed uredio. U njega je vrlo bistra glava – reče Barnes i naceri se malčice.

– To ćemo uskoro čuti iz njegovih usta, nadam se. Ali, svejedno, nije mi jasno zašto se toliko trudio da sve ostane tajna? Nije se mogao nadati da će otvoriti rudnik u Jumble Canyonu, a da za to nitko ne dozna. Kladim se, čim čujemo odgovor na to pitanje, znat ćemo i ključ cijele te zlatne zagonetke.

XIV

Hank je prvi ostao na straži. U dva sata ujutro zamijenio ga je Potter. Noć je prošla mirno.

Ujutro, Hank je ponovo zamijenio Pottera na straži u zatvoru.

– Kako bi bilo da nam donesete doručak? – predloži Hank.

– Onu dvojicu lopova unutra moram hraniti, ali ne vidim razloga zašto bih i tebe morao?

– Nećete valjda dopustiti da skapam od gladi?

– Trebalo bi da te zatvorim zbog žicanja. Nikada još nisam upoznao takvog muktaša.

– Ja ovdje obavljam posao pomoćnika šerifa. Imenujte me svojim pomoćnikom, pa ću imati plaću i neću više morati ni od koga ništa žicariti.

– Može – pristane Potter poslije kraćeg razmišljanja. Zaključio je, da će tako lakše opravdati gradskim ocima povećanje troškova i zakopča Hanku na prsa limenu zvijezdu pomoćnika šerifa.

Pošto je Hank položio pred Potterom zakletvu, ponavljajući riječi za njim, Potter je odlučio poći kući i malo odspavati.

– Pozovi me ako opaziš što sumnjivo. Stanujem iznad štaglja u sobici. Lako ćeš je naći, jer je samo jedna iznad štaglja – reče Potter i ostavi ga sama sa zatvorenicima.

Čim je ostao sam, Hank počne postavljati još neka pitanja zatvorenicima.

– Jeste li ikada provjerili da li je Tom Dodge postavio tražbinu na svoje nalazište?

– Colk nam reče da je postavio.

– Srušili ste Tomovu ploču s natpisom. Zašto niste postavili svoju?

– Nismo htjeli da revolveraši pronadu nalazište. A Colk je obećao da će tražbinu prebaciti

na nas. Pametna je glava taj Colk – reče Barnes.

– A odakle ste izvukli onog Meksikanca, kauboja, kojeg sam ustrijelio u Jumble Canyonu?

– Colk ga je doveo. Plaćao mu je dolar na dan. Čuvao je ulaz u kanjon dok mi nismo doveli revolveraše iz Teksasa. A i nama je dao dosta novaca.

Zašutjeli su. Ostatak prijepodneva Hank je proveo u mislima kako će uhvatiti Colka.

Potter se ponovno pojavio točno u podne. Probudio je Hanka koji je zadrijemao u stolici.

– Hoćeš li ručati u svratištu ili ovdje? – upita ga Potter.

– U svratištu – spremno je odgovorio Hank. U svratištu ga je dočekala debela vlasnica. Ni je ulazio u blagovaonicu, već je uzeo sendvič i otišao niz ulicu, u Emporium. Želio je vidjeti Millie.

– Zdravo! Čula sam da te Potter imenovao svojim pomoćnikom. Čestitam! Kako ti je to uspjelo? – upitala ga je veselim glasom Millie, sva sretna što ga opet vidi živa i zdrava.

Hank sjedne na pult i pokuša joj potanko sve opisati. Dolazili su kupci i smetali ih u razgovoru. Hank je morao čekati dok ih Millie posluži. Uglavnom su se kupovale lopate i pijuci. Millie mu je rekla da su morali naručiti još lopata i pijuka iz Kingvillea.

Inače, ulice su bile pune ljudi i kola. Kao da su svi nahrupili prema Jumble Canyonu. Na kraju ulice, primijeti Hank, nekoliko je ljudi okružilo Pottera. Nešto su živo raspravljali i mahali rukama. Zacijelo su došli

po pomoć kako bi se što lakše probili u kanjon.

– Što misliš, gdje se sada skriva Colk? – upitala ga je Millie na kraju priče.

– To bih i ja volio znati. No, nadam se da će doći ovamo čim čuje da su Barnes i McKee u zatvoru.

– A zašto?

– Pa da ih izvuče iz zatvora.

– Bit će krvi. Morate se pripremiti. Čim opazim nešto sumnjivo, javit ću ti. Ali vi ste samo dvojica. Netko će vam morati pomoći.

– Hvala na brizi, ali Potter je jedva mene prisegnuo za pomoćnika. Ali on je hrabar borac i kad vrag dođe po svoje... – tješio ju je Hank.

– Ipak pomoć vam treba. Ja ću posuditi revolver od gospodina Allisona. Držat ću ga pod pultom. Čim opazim nešto sumnjivo na ulici, ustrijelit ću svakoga tko mi se ispriječi na putu.

– A znaš li ti pucati?

– Išla sam u lov s ocem. Rekao mi je da sam bolji strijelac od njega – pohvalila se Millie.

– – Millie, ti si cura i pol! – oduševljeno je omaklo Hanku.

Millie se zarumeni, ali je i dalje gledala Hanka ravno u oči.

– Bojim se da se tebi ne dogodi neka nesreća – upozori je Hank.

– Neće! Ne zaboravi da sam bila Tomov prijatelj. Zašto se i ja ne bih osvetila njegovim ubojicama?

– Ali to nije isto, Millie. Tebi Tom nikada nije spasio život.

* * *

Cijelo to poslije podne bio je napet. Šetkao je nervozno gore – dolje ispred šerifova ureda,

zagledavajući se u svakog prolaznika.

Uvečer, Potter i Hank zajedno su večerali u šerifovu uredu.

– Neće doći prije zore – reče Potter, dok se spremao odnijeti prljavo suđe i posude natrag u svratište.

– Opali tri hica, jedan za drugim, ako opaziš što sumnjivo – posavjetovao ga je Hank i otišao.

Hank izađe na ulicu i nasloni se na vratnice šerifova ureda. Sjedne na klupu. Večer je bila tiha. Iz nekoliko saluna čulo se sviranje glasovira; saluni su bili puni. Zlatna groznica namamila je u grad pohlepnike, mlade revolvleraše i kartaše... Začuo je buku u dnu ulicu. Ugleda ljude koji su dolazili ulicom niz drveni nogostup prema šerifovu uredu. U daljini je ugledao Pottera kako umiruje razjarenu rulju.

Bez dvojbe Colk! Pratila su ga četvorica Teksašana. Hank potraži pogledom Pottera, ali Potteru više nigdje ni traga. Zsigurno je u nekom salunu mirio usplamsale strasti svadljivih gostiju ili je možda sve to i namješteno, pomisli Hank u tom trenutku zdvojnosti.

Hank ustane da dočeka goste kako priliči.

– Dobro večer, gospodine Brandeene! – reče mu Colk.

Hank samo kimne glavom.

– Čuo sam da je šerif zatvorio dva moja radnika. A gdje je šerif?

– Otišao je za poslom. Ja sam njegov zamjenik. Kažite meni što hoćete.

– Zamjenik, kažete? Ako je tako, kažite mi onda zašto ste zatvorili Barnesu i McKeeja?

– Nismo ih zatvorili. Mi ih samo čuvamo od smrti – odgovori mu ironično Hank.

Prokleti Colk, pomisli. Zašto me muči? Što ne nahrupi u zatvor sa svoja četiri Teksašana.

– Kako to mislite? – tobože se začudi Colk.

– Teško je to objasniti. Duga priča – počne Hank – pustite stoga vaše prijatelje da podu nešto večerati i popiti, a mi ćemo za to vrijeme sve podrobno pretresti. Štošta se promijenilo otkada smo mi zadnji put razgovarali.

– O da, slažem se – reče Colk, pa se okrene svojim Teksašanima. – Momci, podite na piće.

Vraška sreća, pomisli Hank, jer se uopće nije nadao da će Colk tako olako pristati na njegov prijedlog i pustiti svoje pratitelje na piće. Colk se pri tome samodopadljivo smješkao. Možda je vjerovao da mu Hank nije dorastao kao protivnik. Drukčije Hank nije mogao objasniti taj osmijeh.

Colk skoči sa sedla, kad su Teksašani odjahali.

– Da vas počastim pićem, Brandeene? Zadnji se put baš nismo rastali kao neki veliki prijatelji. Svemu je kriv nespo razum. Prenaglio sam se. Oprostite. Ispričavam se.

A tako, znači. Colk je naumio da ga obrlati lijepim riječima.

– Uhapšeni ste, Colke! – zaskikta Hank kroza zube.

Nešto je zašuškalo oko vrata iza Hanka, a Hank se, pošto mu je začas sinulo tko tu šuška, okrenuo na peti kao zvrk, te opali tri uzastopna hica u vrata.

Teksašanin posrne unatrag,

udari glavom o stol i padne.

Hank je imao vremena za samo jednu misao, **sigurno je uskočio kroz prozor iz pobočne ulice**, kadli začu Colkov glas.

– Samo bez gluposti, Brandeene. Ne mičite se!

Hank osjeti hladnu cijev Colkova revolvera na potiljku. Shvatio je odmah da su ga nasadili.

Začuli su se hitri koraci u trku po nogostupu. Teksašani su trčali prema šerifovu uredu. Jedan je uperio revolver u Hanka. Colk je ušao hitro u zatvor.

– Gospodine Colke! – povikao je Barnes kad ga je vidio s mješavinom straha i nade u glasu.

– Niste izvršili moje zapovijedi. Teško vama ako ste me odali – strogo im se zaprijetio Colk.

Hank je čuo bat čizama po podu. Vrata ćelije su dva puta zaškrupala. Otvorila su se i zatvorila.

A tad odjednom na ulici zapraska puškaranje.

Čovjek koji je čuvao Hanka, okrenuo se od njega i pridružio obrani. Hank se brže-bolje snade i utrči u šerifov ured da spasi što se još spasiti da dok je Potter sređivao one na ulici.

Čim je uletio kroz vrata u šerifovu sobu, Colk opali na nj, ali promaši. Colk baci na njega petrolejku. Hank se sagne, a petrolejka izleti kroz prozor. Žarki plamen liznuo je uz vanjski zid.

Nastala je ludačka navala na vrata zatvora. Pucjava unutra i vani. Hank više ništa nije vidio. Sakrio se brzo ispod stola.

Svi su začas bili na ulici.

Hank je potrčao za njima. Opazio je dva ustrijeljena čovjeka. Ležali su u prašini na ulici. Ostale je progutala noć. Pucjava je u trenu zamuknula.

Colkova konja više nije bilo na privezištu. Nestali su i Teksašani. Uz južnog dijela grada čuo se hitar topot konjskih kopita.

Hank osjeti snažnu mučninu.

XV

– Jeste li to ti, Hanke? – pozva ga Potterov glas s druge strane ulice.

– Da, ja sam! – odgovori povikom Hank i pride ustrijeljenim Teksašanima. Nije ih poznavao.

– Nisam vidio točno što se događa. Gdje su Barnes i McKee? – upita ga Potter kad mu je prišao.

– Na žalost, nestali su i oni.

– Požurimo za njima, ako ih želimo stići žive – reče uznemireno Potter.

– Idem i ja s vama! – čuli su Millie koja im je pristupila nauružana vinčesterkom.

– A ti si ta koja im je potprašila pete, zar ne? – upita je Potter.

– Pogodila sam sigurno jednog – ponosno će Millie.

– I ja jednog. Nisam znao Millie da si tako dobar strijelac – pohvalio ju je Potter.

– Svejedno, pucati iz zaklona je jedno, a ujahati u zasjedu i braniti se, nešto je sasvim drugo. Stoga ja ne želim da ideš s nama, Millie – odlučno joj se usprotivio Hank.

– Ma tko si ti Hanke Brandeene da ti meni određuješ što ja smijem, a što ja ne smijem? – srdito će Millie.

– Ne želim da nastradaš!
– Bojiš se da ću vam smetati, zar ne?

– Ne želim da nastradaš i to je sve! – ponovio je Hank.

– Pa dobro, onda ti neću smetati! Netko mora ostati i ovdje u slučaju da se nešto dogodi – reče Millie i nasmiješi se vragoljanski Hanku.

– To će biti najbolje. I pozovi pogrebника da odveze mrtve. Imaš još jednoga unutra u šerifovoj sobi.

Prišla mu je i nježno ga primila za nadlakticu.

– Čuvaj se, Hanke – zamolila ga je tihim glasom.

– To to meni neprestano ponavljaš, a ne znam zašto – odvrati joj Hank i pođe za Potterom.

Nekoliko minuta kasnije izašli su iz konjušnice.

– Što misliš kamo su odmaglili? – upita Potter Hanka.

– To vi morate znati.

– Slučaj, Hanke, nemoj sam sebe omalovažavati. Da sam te poslušao i prisegnuo još kojeg pomoćnika, sad bi Colk bio naš i ne bi nam odveo McKeeja i Barnesa. A, i ti si se odlično držao u okršaju.

– Zar ste vidjeli što se zbio?

– Ne, al' sam čuo tvoj revolver. I nisi mrtav. To ti je najbolja svjedodžba. A što su te zaškočili, to nije ništa neobično. To se i iskusnijima može dogoditi. I kaži mi, što misliš kamo su pobjegli.

– Zna te i sami da me Colk pošto-poto želi ubiti. A on je odjurio, a da nije pogledao da li sam živ ili mrtav. Zapravo mislim da su Barnes i McKee ukrali Teksašanima konje i dali

petama vjetra što se brže mogli.

– A Colk i ostali pojurili su brže-bolje za njima. Bogati, to si točno pogodio! – oduševio se Potter tom zamisli.

– A kamo bježe oni koje progoni zakon ili ljuti neprijatelj?

– U Meksiko! Hanke, imaš prebistru glavu za običnog kravara – pohvali ga Potter.

– Radije bih sada žigosao krave negoli gonio te razbojнике po preriji, šerife – iskreno mu prizna Hank.

Prejahali su brežuljkastu krajinu na putu prema jugu, a da nigdje nisu ugledali ni jednog jedinog čovjeka. Hank se upita nije li to možda pašnjak ranča VLC?

Sve u svemu, činilo im se da su udarili krivim putem. Usporili su korak konjima.

– Bogami, daleko su nam umaknuli. Imaju brze konje, zato. A nastave li ih tako divljački tjerati, skapat će pod njima, prije ili kasnije. Pazi što ti kažem. I nas će onda dočekati negdje u zasjedi – upozori ga Potter poslije odulje šutnje.

– Ako ne dovedemo natrag barem jednog živog, ništa nećemo moći dokazati protiv Colka. Uzalud nam sav trud.

Potter mu nije protuslovio, ni ti ga utješio. Jahali su i šutjeli. Pritisla ih mrzovolja.

Oko ponoći izbiše na ravan. Ravnica je bila obrasla u šipražje trnovita granja. A oni nisu na sebi imali kožnatih hlačnjaka. Noge su im bile začas izgrebene i izbodene.

– A koji je ono vrag? – upita Hank i pokaže rukom ulijevo ispred njih.

– Netko je zapalio logorsku vatru.

Podboli su konje u galop. Za desetak minuta dojahali su nedaleko od vatre.

– Nikoga ne vidim – reče Potter.

– Ne bi me ništa iznenadilo da nam je to Colk postavioamac.

– To bi bilo njemu slično – složio se Potter.

Hank skoči sa sedla.

– Što si naumio? – upita ga Potter.

– Čuvajte mi odstupnicu. Ja odoh vidjeti što nas tamo čeka – rekao mu je Hank, povukao revolver i počeo se šuljati uz blagu uzvisinu humka prema vatri na vrhu.

Hank je opazio mnogo tragova oko vatre, ali nigdje nikoga od živih. Uspravio se, oprezno se ogledao oko sebe i sporim koracima pošao natrag k Potteru.

– Nigdje nikoga. Zacijelo neka smicalica. Colk vjerojatno hoće da se zadržimo ovdje, i da on tako odmakne što dalje.

– Lukava lija – napomene Potter.

Ni u zoru još nisu naišli na tragove. Potter se zatvrdoglavio da stanu i ustrijele zeca.

Ali ni sa zečevima nisu bili bolje sreće. Odmorili su se malčice i nastavili dalje tražiti tragove.

Našao ih je Hank oko podneva.

– Evo ih. Pet pari. Pogledajte.

– Jedan im konj hrani se – zaključio Potter.

Hank zaškilji preko obzorja, ali nikoga nije vidio. Nastavili su jahati. Nisu izmarali konje,

ali nisu ni skidali pogleda s tragova.

I čuli su ih prije negoli su ih vidjeli.

– Pucanj ih revolvera – reče Potter kad ga je čuo.

– Možda su ustrijelili šepavog konja.

Podboli su konje. Sa sljemena obližnjeg brežuljka opazili su dim pušćanog praha. Vidjeli su i konja vezanog za drvo s jednom nogom u zraku.

Pucnjava je utihnula. Hank pokaže prstom u žbunje. Potter kimne potvrdno glavom. Pošli su nizbrdice opreznim koracima dok nisu stigli u klanac. Jahali su klancem kroz trnovito grmlje čička i trnoružice. Maleni klanac vodio je u velik kame-niti kanjon sa strmom gudur-rom. Stali su na križanju puto-va.

– A sada? – upita Potter.

– Pogledat ćemo što se skriva iza okuka. Vi podite jednim, a ja ću drugim putom.

Za desetak minuta vratili su se na polazno mjesto.

– Nigdje nikoga – reče Potter i potegne nekoliko gutljaja vode iz pljoske.

– Vratimo se onda, pa ćemo pretražiti šipražje. Možda se netko u njem skriva – predloži Hank.

– Možda nas tamo čeka Colk s pismenim priznanjem – naceri mu se Potter zajedljivo u brk.

– Imate li možda bolji prijedlog, gospodine šerife? – upita ga Hank pomalo uvrijeđen Potterovom zajedljivom napomenom i cerekanjem.

– Ne, nemam.

– Onda se nemojte ni cere-

kati mojima! — prekori ga Hank.

U šipražju su našli jednog mrtvog čovjeka. McKeeja. Potter se uspravi i skine šešir s glave.

— Ha, ostao nam je još Barnes — reče namršteno.

* * *

Popeli su se uz južni obronak i odjahali, držeći oči neprestance širom otvorene. Tek kasno predvečer naišli su na tragove četiriju konja. Zastali su.

— Barem smo im opet našli tragove. Gladan sam k'o vuk. Da mi je sada malo pečenke i pečenih krumpira — zavapi gladni Potter.

— Ne smijemo ovdje tratiti vrijeme. Uhvati li Colk Barnesu prije nas, ništa mu više nećemo moći dokazati — podsjeti ga Hank.

— Mudro zboriš, momče — složi se Potter i potjera konja za Hankovim.

Ubrzo se spustila noć. Bilo je nemoguće nastaviti traganje jer tragove više nisu vidjeli. Odlučili su ovdje zastati.

— Ovdje ćemo prenoćiti. Izgubit ćemo tragove inače — reče Potter.

Nedaleko odavde je Gulchville, rudarska jazbina. Sigurno je već pusta i napuštena.

— Bio sam tamo nekoliko puta za vrijeme zlatne groznice — reče Potter.

— Možda se tamo skrio, ako mu je konj na izmaku snaga — reče Hank.

— Podimo pogledati. Ujutro ćemo se vratiti ovamo i s ovog mjesta nastaviti slijediti tragove, ako tamo ništa ne nademo.

Hank je već padao sa sedla

od umora kad su stigli u gradić. Svjetiljke su obasjavale tek gdjekoji prozor. Gle, pomisli Hank, i tu još netko živi.

Ujahali su s istočne strane. Zavirili su u gradsku konjušnicu. Kad su sjahali da uvedu konje u staju, Hank se jedva držao na nogama od iscrpljenosti i neispavanosti.

Kad su ušli u staju, Potter gurne Hanka laktom pod rebra. I njihovi konji bili su u staji.

— Tri su tu, a gdje su ostali?

— Pitat ćemo onog čovjeka — reče Hank, pa pode prema čovjeku koji je hrkao na stolici ispred ulaza u staju.

Tresli su ga, ali uzalud.

— Mrtav pijan — reče Potter i ostavi ga.

Pošli su polagano niz ulicu. Pazili su da previše ne buče.

— Pretiho je nešto u ovom gradu — napomene Hank.

— A što hoćeš? Tek što je prošla ponoć. Svi su pijani k'o majke i spavaju. Možda ima i netko budan iza onih prozora gdje gore svjetiljke.

Nitko se nije odazvao na njihovo kucanje. Hank je provirivao kroz prozore. Svuda ista slika. Pijani muškarci, izvaljeni pod stolovima i po stolovima punima boca. Spavali su kao zaklani.

— Jesi li čuo? — tiho će Potter. Oprezno su osluškivali. Kao da je negdje zaškrupala rebrenica na prozoru, a zatim tajac.

Nastavili su se šuljati niz ulicu. Zastali su ispred šerifova ureda. Vrata su bila zaključana, a unutra mrak.

— Čovjek spava kod kuće — reče šaptom Potter.

Začuili su korake po drvenu nogostupu. Trgnuli su se i na-

glo okrenuli. Neka sjena prešla je ulicu. Potrčali su za njom s revolverima u ruci.

Kad su došli do mjesta gdje su vidjeli sjenu, nikoga više nisu našli. Kao da je u zemlju propao. Hank podigne pogled. Stajali su ispred trgovine mješovitom robom. Hank polagano pritisne kvaku. Vrata su bila zaključana. Obišli su kuću. Nigdje ni žive duše u tom sablasnom gradu.

— Svejedno, negdje se skriva — zastenja Potter.

Nastavili su tražiti. Ništa nisu našli. Nailazili su na kuće pune pijanaca i praznih boca. Ali nigdje ni traga onima koje su oni tražili.

— Potražimo najprije Barne-sova konja. Njega je teže sakriti — predloži Hank.

— Možda se je sakrio negdje u šipražju izvan grada i lijepo se odmara — reče Potter.

— Ako je tamo, onda još imamo nade da ćemo ga naći živa — doda Hank.

Izašli su iz grada i zašli u šikaru gdje su im ruke, noge i lice greble i bole tanke trnovite grančice meskite. Napokon su naišli na konja. Ležao je na zemlji. Činilo im se da se odmara.

— To je taj konj — bilo je sve što je izustio Hank. Životinja je bila odsedlana, bisage su bile na njoj, ali prazne, puške više nije bilo na sedlu.

— Mora biti tu negdje. Nikakvu pucjavu nismo čuli. Jmačno je još živ — pokušao je zaključiti zdravim razumom šerif.

— Ali gdje?

— U nekoj kući u gradu, ali ne pitaj me u kojoj.

— Kroz koliko si prozora provirio?

— Ne znam.

Hank se osjeti glupo. Sve mu je pošlo nizbrdice otkako ga je Colk zaskočio na prepad pred zatvorom u Whiskey Runu. Više nije mogao ni misliti svojom glavom.

— Idemo sve ispočetka — predloži Hank mrzovoljno.

— Uskoro će i sunce izaći i svi će se probuditi — reče Potter kad su ponovo ušli u grad.

Hank pođe provirivati ponovo kroz osvijetljene prozore, ali tad odjekne strašna eksplozija. Sve su drvenjare zadrhtale, a prozorska okna zazvečala.

Obojica potrčaše niz ulicu prema mjestu odakle su čuli prasak.

Vrata trgovine mješovitom robom zjapila su širom razvaljena. Zaboravili su na svaki oprez. Upali su kroz razvaljena vrata ravno u trgovinu. Zaustavio ih je mrkli mrak. Nisu vidjeli ni prst pred nosom.

— Žaudara na dim — šapne Hank.

Potter kresne šibicu. Plamičak obasja lopate i pijuke nabacane na oveću hrpu, izlizan i istrošen dućanski pult na kojem je stajala bačvica ukiseljena povrća, a uz nju, preko pulta, visjelo je prebačeno tijelo Beara Barnes. Krv iz njegovih rana i rasol iz probušene bačvice miješali su se u neveliku lokvu na prljavu i masnom podu.

Hank mu priskoči. Stegne mu zapešće da osjeti bilo. Srce mu više nije kucalo. Hank se uspravi, srdito strgne šešir s glave i baci ga svom snagom o pod.

— Došao je vrag po svoje — procijedi kroz zube.

XVI

— Brzo u konjušnicu! — povikao je Potter i istrčao na ulicu.

Hank se nije pomaknuo s mjesta. Buljio je u mrtvog Barnesa, predbacujući si njegovu smrt, jer da Tom Dodge njemu nije spasio život ne bi bio ranjen i ne bi se povukao u Jumble Canyon; nikada ne bi našao zlatnu žilu i to ne bi platio glavom. A i McKee i Barnes ne bi ostavili živote u preriji.

Potter se uskoro vratio, zadihan i prašan.

— Prekasno. Njihovih konja više nema u konjušnici!

— A što ćemo sada kad smo ostali bez svjedoka? — upita ga Hank, pa se sagne i pokupi šešir s prljavog poda.

— Idemo se naspavati. Padam s nogu od umora, a poslije ćemo nešto prigristi.

Spavali su na sjeniku u staji konjušnice. To im se činilo najčišćim mjestom u tom ušljivom gradu. Kad se Hank probudio, sunce je već bilo visoko odskočilo. Potter je još hrkao negdje pokraj njega u sijenu. Potražio ga je i prodramao.

Ručali su u nekoj prljavoj krčmetini. Potter je platio račun jer Hank nije više imao ni centa.

— Bit će bolje da se vratimo odmah u Whiskey Run — predloži Potter kad izdoše iz krčme.

— Što možemo drugo kad nas je Colk izigrao?

— Doći će on meni kad-tad u Whiskey Run — tješio se Potter.

— Da mene ubije ako ništa drugo.

— A zašto ne? — složi se Potter s Hankom.

Izveli su konje iz konjušnice. Potter je i to platio. Jahali su natrag prema sjeveru. Nisu bili raspoloženi za razgovor i uglavnom su cijelim putem šutjeli.

* * *

U Whiskey Run stigli su tek u predvečerje idućeg dana.

— Ne treba mi više pomoćnik. Vрати mi zvijezdu — naredi mu suho Potter.

Hank mu bez riječi vrati zvijezdu.

— I pazi što radiš. Ti znaš što mi je dužnost ako ukokaš Colka — opomenuo ga je Potter.

— Prošla su ta vremena kad sam ja kokao ljude po preriji. A vi, ako nešto iskrсне, pošaljite po mene — reče Hank i pođe u grad.

Kako nije imao novaca za sobu u svratištu, a ni za konja da ga smjesti u konjušnicu, otide izvan grada iza gradskih torova. Pustio je konja sputanih prednjih nogu da pase, a on se zamotao u gunj pod ogradom i zaspao.

Kad je otvorio oči, sunce je već sjalo na nebu. No, prije no što je ustao, uze razmišljati o Lenu Parkeru i Mariji Carrios. Zanimalo ga je i pokušao je dokućiti u kakvoj su oni vezi s Colkom. Ako je i njih Colk namagarčio, zašto mu se još nisu javili. Ta, znaju gdje ga mogu naći.

Odjednom ga je spopao osjećaj, da mora nešto hitro poduzeti, a ne izležavati se. Brzo se spremio i uputio prema gradu. Ljerao ga je strah da ne stigne prekasno.

Freda Trapa je našao u konjušnici. Davao je neke upute

mladom konjušaru. Pozvao je Freda u stranu.

— Zar Len Parker nije ostavio nikakvu poruku za mene?

Fred potrese niječno glavom.

— Nisam ja njega vidio već godinama. Ne druži se on više sa sirotinjom.

— Kako? Zar mi niste rekli da ste dobri i stari prijatelji? — nije išlo u glavu Hanku.

— Bilo pa prošlo. A vi radite za Parkera? —animalo je Freda Trapa.

— Ne, ni govora!

Hank izađe iz konjušnice i odjaše žurno u Kingsville.

* * *

Zaustavio se tek pred Parke-rovom kućom. Sjahao je, ostavio konja zavezana uz plot i udario zvekirom po ulaznim vratima nekoliko puta.

Vrata mu je otvorila Kineskinja u plavoj haljini.

— Je li gospodar kod kuće?

— Ne, nije, gospodine Brandeene — odvrati mu Kineskinja koja mu nije zaboravila ime.

— Kad se vrati kažite mu da imam za njega vrlo važnu poruku, molim vas.

— Kazat ću mu čim se vrati.

— A kad će se vratiti?

— To vam ne bih znala reći, gospodine Brandeene.

— A kad je otišao?

— Prije četiri dana. Poslije razgovora s vama.

— Sam?

— Ne. S gospodinom Colkom.

— Nije vam rekao kamo ide?

— Spominjali su North Canyon, čini mi se. Gospodin Parker je bio vrlo mrzovoljan i srdit.

— Mogu misliti! Hvala. I recite mu da me može naći kod še-

rifa Pottera u Wihskey Runu. Imam važnu poruku za njega.

— Reći ću mu. Ne brinite.

* * *

Kako nije znao gdje bi mogao naći Parkera, Hank odluči da posjeti još jednom ranč VLC. Uostalom, ništa pametnije u toj situaciji nije mogao ni učiniti.

Dočekao ga je onaj isti uljudni konjušar u dvorištu ladanjske kuće.

— Je li gospoda Carrios kod kuće?

— Ne, nije. Ali naš nadzornik ranča želi s vama razgovarati, gospodine Brandeene.

— I ja bih s njime vrlo rado porazgovarao — odvrati mu Hank, začuđen kako tog dana svi znaju njegovo ime.

Konjušar ga povede u neku zidanu gospodarsku zgradu. Nadzornikova je soba bila zračan, uredan i prostran ured.

— Sjednite, gospodine Brandeen — reče mu nadzornik Brink Hawkins nakon što su se upoznali.

Želio bih razgovarati s gospodom Carrios. Zna li gdje je ona?

Nadzornik ga pogleda preko svojih naočala.

— To sam htio ja vas upitati.

— A kad je otišla od kuće? — upita ga Hank.

— Rano jutros — odgovori kratko nadzornik ranča LVC.

— Kažite mi što je učinila poslije razgovora sa mnom?

— Otišla je razgovarati s gospodinom Parkerom. Ali nije ga našla kod kuće. Odsjela je u hotelu i čekala da se Parker vrati. Kad sam dojahao u hotel i donio joj neke papire na potpis, rekli su mi da je odjahala s Col-

kom, poslovođom gospodina Parkera. Poznajete li ga?

— Poznajem, na žalost, dosta dobro.

— Mislite li da ju je Colk prisilio da pođe s njim?

— Ja to nisam rekao, ali svejedno sam zabrinut. Kažite mi ako što znate.

— Prije otprilike dva mjeseca, Colk je došao ovamo sa širokim osmijehom na licu. Priznao je u povjerenju gospođi Carrios da se Rudarsko poduzeće Big Creek nalazi pred stečajem i da će izgubiti mnogo novaca ako na brzinu ne proda dionice.

— A tko je još uložio novac u Big Creek?

— Ona i Parker, pola — pola. Parker je uz to bio i glavni direktor poduzeća.

— A Colk?

— Ne, on nije uložio ni centa.

— Ona je svoju polovicu nalazišta dobila od Freda Trapa, zar ne? — upita ga Hank.

— Da, zar i to znate. Tarp se napio i ustrijelio Vinea Carriosa i njegovoj udovici za odštetu dao svoju polovicu nalazišta.

— Znam. Rekao mi je Fred Trap osobno. Nastavite, molim vas.

— Colk je rekao gospođi da mu je žao što će sve izgubiti i da je Parker nepošten što je varao da će se izvući pomoću nove žile u sjevernom rudniku.

Hawkins skine naočale s nosa, uze ih brisati i zagleda se u Hanka svojim kratkovidnim očima, pa nastavi:

— Zapravo, Colk je govorio istinu, ali za svoje dobro, a ne za dobro gospode Carrios.

— Vi ste čuli taj razgovor?

— Ja sam uvijek nazočan kad

gospoda Carrios vodi poslovne razgovore.

— A što je zapravo htio Colk?

— Htio je kupiti njezin dio.

— U bescijenje, zar ne?

— Naravno, zašto bi inače dolazio?

— Je li rekao zašto želi kupiti njezin dio kad poduzeće tako i tako propada?

— Da. Rekao je da ima kupca, nekog bogatog Engleza koji ima cijelo brdo novca i koji kupuje sve što mu dođe pod ruku.

— Ali taj Englez ne postoji, zar ne?

— To sam i ja rekao gospođi Carrios. Svejedno, ona se nije mogla odlučiti što da radi. Nikako nije htjela ostaviti na cjedilu gospodina Parkera. Naime, ona zarađuje dovoljno na ranču i ne bi propala ako bi propao rudnik, premda bi izgubila oveću svotu novca.

— A Colk?

— Dolazio je svaki dan ovamo i nagovarao ju. Zadnji put kad je došao na ranč bio sam na službenom putu. No, čini mi se da mu se prilično žurilo, jer joj je ponudio čak dva put veću cijenu. I gospođi je to bilo sumnjivo pa je odlučila da se posavjetuje s gospodinom Parkerom i da mu sve kaže. — Stoga ju je Colk oteo i odveo. Sada mi je jasno zašto je tajio da zna za Tomovo nalazište i nikoga nije puštao u Jumble Canyon. Bojao se da za nj ne doznaju gospoda Carrios i Len Parker prije nego što mu potpišu da mu prodaju svoj dio — objasni mu Hank.

— I vi mislite da će ih prisiliti revolverom da potpišu kupoprodajni ugovor? — zaprepasteno će Hawkins.

— I ne bih se čudio da taj re-

volver opali u njegovoj ruci – dometne Hank ulja na vatru.

Brink Hawkins raskolači oči u Hanka i dohvati šesir s klinčanice.

– Moramo ga svakako spriječiti! – gotovo je povikao.

– A znate li gdje ćemo ga pronaći? – upitao ga polagano Hank koji je također ustao.

XVII

– Ne znam. Ali znam da ćemo ga naći samo ako on to želi – odgovori nadzornik ranča VLC.

– Ali nešto ćemo ipak pokušati. Idemo se najprije posavjetovati sa šerifom Potterom.

Požurili su. Za tri sata brza jahanja stigli su u Whiskey Run. Potter je sjedio ispred vrata svog ureda i srkao vrelu kavu.

– Ovo je Brink Hawkins, nadzornik na ranču VLC. Došli smo k vama po savjet – upoznajte ih Hank i objasni zašto su došli.

– Uдите i odmorite stare kosti – pozva ih šerif u svoju sobu.

Pošto su mu ispričavijedali što su naumili i zašto, Potter se zamišljeno počeo po glavi.

– Mislim da vam naum nije loš. Valja pokušati. Tako i tako nemamo drugog izbora – složio se Potter.

* * *

Hank odvede konje u konjušnicu. Fred Trap sjedio je ispred staje.

– Dobar dan, Frede! Imam novaca koliko hoću, pa sam doveo konje. Dobro ih napojite i nahranite.

Fred ga pogleda zaprepashteno razrogačenim očima.

– Čuo sam. Pronašli ste zlato u blizini. A jeste li postavili i zakonsku tražbinu na nalazište? – zanimalo je Freda Trapa.

– Potvrdio sam tražbinu i sve sradio.

– Zacijelo ste pronašli dobro nalazište. Cijeli se grad uskomesao i bruji samo o tome. Izgleda da vas sreća prati. Nitko nije našao žile u Jumble Canyonu otkad smo ga Parker i ja prejahali. Čujem i to da se nitko ne smije približiti kanjonu. Jesu li to vaši ljudi?

– Možete li čuvati tajnu, Frede – upita ga Hank zavjerenički.

– Kako ne!

Hank mu pride, spusti glavu do uha i prošapće:

– Ja sam našao put u kanjon s drugog kraja. Teksašane je unajmio Colk. I dok on čuva ulaz u kanjon, ja sam postavio i dobio tražbinu. Tom je mrtav i nagovorio sam ljude u Zemljišnom uredu da prebace tražbinu na mene. Colk baš nema mnogo soli u glavi kad nije prokužio gdje je čovjek najslabiji.

– A gdje je najslabiji? – kao usput će Fred Trap.

– Hej, pa ne mogu vam baš sve reći – dobaci mu Hank i ode.

Kola natovarena balvanima stajala su u dvorištu poduzeća za promet drvenom građom nasuprot konjušnice. Hank je ušao u dvorište. Iza kola su ga čekali Potter i Hawkins.

– Kako je bilo? – upita ga Potter.

– Uspjeli smo, premda sam loš glumac.

– Ali i najveći lažac koga sam ikada upoznao – dobaci mu Potter.

— Pogledajte, izlazi! — zasik-
ta Hawkins.

Hank proviri između balva-
na, Fred Trap izišao je na ulicu,
vodeći konja za povodac. Pošao
je u Zemljišni ured koji je bio u
istoj zgradi gdje i banka. Osta-
vio je konja na privezištu i ušao,
ali i brzo izišao. Dobro se osvr-
nuo na sve strane i hitro zaja-
hao. Odjezdio je niz ulicu.

— Za njim! — naredio je Pot-
ter.

Trap je najprije udario prema
sjeveru, a zatim skrenuo na sje-
veroistok preko brežuljkaste
krajine do doline u uvali pod-
nožja gorja iznad kanjona.

— Ide u North Canyon — re-
če Hawkins.

No kako se spuštao mrak, us-
koro su ga izgubili iz vida. Nes-
tao im je u šipražju.

— Možda je pošao uvalom —
zagundao je Hawkins.

— Zar kroz šipražje?

— Ako nije, gdje je onda?

— Eno tamo neka svjetlost! —
iznenada će Potter. Pokazao im
je rukom prema sjeverozapadu
uzduž uvale.

— Ja je ne vidim — reče razo-
čarano Hank.

— Nestala je. Kao da su se
otvorila vrata na sobi u kojoj
gori svjetiljka. I opet se zatvori-
la.

— Pokazite nam put — ponuka
ga Hank.

Teško su se mukom probijali
kroz grmlje u crnom mraku. Hank
je već pomislio da je Potter izgu-
bio put.

Potter je zaustavio. Hank stade
uz njega i Potter mu prstom poka-
za kroz zbrunje.

— Vidite svjetlost kroz neke pu-
kotine.

— I ja — prošapće Hawkins.

— Jamačno su tu unutra. Hank ti
ostani ovdje. Čuvaj konje i drži
stražu da nas tko ne zaskoči s leđa.
Mi idemo u izvidnicu.

Potter i Hawkins nestadoše u
grmlju, krećući se tiho kao divlje
mačke. U mraku je bilo teško raza-
brati dašćaru, ali slabašna svjetlost
kroz pukotine u zidovima odavala
je položaj. Konja nije bilo na čistini-
ci ispred dašćare i Potter je pretpo-
stavio da su negdje na travnjaku
iza dašćare. Iz dašćare su dopirali
nerazgovijetni glasovi.

— Nema straže — reče mu tiho
Potter.

— Onda je najbolje da nahrupi-
mo na vrata. Ja ću prvi, gurnut ću
vrata nogom i ući a vas dvojica me
pokrivajte sa strane. Ako se netko
lati oružja, pucamo — predloži
Hank.

— I ne možemo drukčije. Prozori
su zabiti daskama — primijeti Pot-
ter.

— Četvorica su unutra. Parker i
Maria Carrios su njihovi zatočnici —
reče Hawkins.

— Dva Teksašanina, Colk i Fred
Trap. Dobit ćemo ih na prepad —
predloži Potter.

— Slažem se — prošapće Hank.

Hank pode naprijed. Izbio je na
čistinu ispred dašćare. Mahnuo je
ostalima i oni podoše za njim.

Trula vrata od gnjilih dasaka
prsla su pod udarcem snažne Han-
kove noge. Udarac je zatresao cijelu
dašćaru.

Hank je posrnuo od siline udar-
ca, ali je začas ponovno uhvatio
ravnotežu. Potter i Hawkins nasr-
nuli su u dašćaru odmah iza nje-
ga.

— Ne mičite se! — zaurao je gla-
sno Potter tako da ga se moglo čuti
do Kalifornije.

Dva Teksašanina što su sjedila s
druge strane stola kao da su se pre-

nula iz dubokog sna. Između njih sjedili su Len Parker i Maria Carrios vezani za stolice, pred njima na stolu bijahu pero i papir.

Colk i Trap okrenuli su glave kad su čuli Potterov glas. Zinuli su u njega razjapljenim ustima i razrogačenim očima od silnog zaprepaštenja.

Ali čim je Potter viknuo, svi su se prenuli. Sve je to trajalo samo tren i tada nastade lom. Teksašani skočiše na noge. Olovo je zaprštalo s obje strane. U tom metežu Hank je pogodio jednog Teksašanina, a drugog ranio u rame.

Colk se sagnuo i bacio kroz prozor na dvorišnoj strani dašćare.

Potterov je revolver rigao vatru, a za njim i Hawkinsov. Prorešetao je ranjenog Teksašanina koji se stropoštao na pod.

Fred Trap je u tom trenutku zgrabio petrolejku i bacio je na Hanka, ali Hank se uspio sagnuti pravovremeno pa je svjetiljka izletjela kroz razvaljena vrata, staklo je prslo, okov zazvečao, a svjetiljka se razbila o kamenje. Petrolej je plamuo.

U tami koja je progutala unutrašnjost dašćare, čulo se samo struganje stopala, šuškanje i stenjanje. Tad je pukla neka daska i Hanka bi jasno da je netko sebi otvorio prolaz za bijeg.

Hank skoči preko sobe. Izbjegavao je mjesta gdje se sjećao da leže razbacani stolci i izvrnut stol. No, nikoga nije uhvatio. Čuo je samo trk hitrih koraka u gustišu iza dašćare.

Istrčao je van iz dašćare. U odblesku vatre iz razbite svjetiljke Hank opazi dve sjene koje su umakle u žbunje. Trenutak kasnije začuo je topot konja u galopu.

– Držite ih! Pucajte, gore udesno!
– povikao je Hank i zapucao nasli-

jepo u mrak za bjeguncima. Potter i Hawkins su mu se odmah pridružili i otvorili vatru. Pucnji su sablasno odjekivali od strmih litica kosi na oko uvale.

Ispraznili su revolvere. Stali su i osluškivali. Topot je zamaknuo u daljini.

– Podimo svejedno pogledati uokolo. Možda smo nekog i pogodili – predloži Hank premda se nije nadao da će ikoga naći.

Ali prevario se. Gotovo su se spotaknuli o tijelo Colka. Još je disao, ali je već bio bez svijesti. Fredu Trapu nisu našli ni traga pa su se vratili u dašćaru.

XVIII

U dašćari su našli Lena Parkera kako pomaže Mariji Carriosa da se oslobodi konopa kojima je bila vezana. Zapalio je neki batrljak svijetle i ostavio ga da kapa po stolu.

– I tako ste ipak uspjeli ustrijeliti barem jednog gada – rekao je s nasladom u glasu.

– Prorešetali smo mu utrobu. Neće još dugo – upozorio ga je Potter.

– Šteta što se nije osvijestio. Možda bi nam otkrio kuda je pobjegao onaj drugi gad – dometnuo je Hawkins.

Hank i Potter rasparali su Colkovu košulju u zavoje i povili mu rane.

– Teško je ranjen. Mogu li vam kako pomoći? – ponudila im je Maria Carrios svoju pomoć.

– Ne, hvala – zahvali joj se Potter.

Pošto ih je promatrala bez riječi nekoliko minuta, upitala je ipak Hanka:

– Kako vam je uspjelo da nas pronadete? Vrlo sam se obradovala kad sam vas ugledala.

I dok je pomagao Potteru da pre-

vije rane Colku, Hank joj je objasnio kako su Trapa dobili na tanak led, zavarali ga i slijedili do dašćare.

– Kako vam je uopće palo na pamet da je Trap upetljan u prevaru?

– nastavila je Maria Carrios pitajući je.

– Obična slutnja. Bio mi je neka-ko sumnjiv. Naime, ja sam rekao gospodinu Parkeru da mi se može javiti preko Freda Trapa. Fred je pak uporno tvrdio da me Parker nije tražio, a ja sam tada već došao do zaključka da je gospodin Parker...

– Len – upadne mu u riječ Parker.

– Dobro, Len – nastavi Hank uz smiješak – morao dokučiti da se radi o nekom prljavom poslu. Bio sam uvjeren da će provjeriti sve što sam mu ja rekao. A čovjek kad utvrdi da ga njegov pomoćnik vara, svakako će još jednom porazgovarati s čovjekom koji ga je na to upozorio.

– I niste se prevarili u računu – nadovezao je Parker – pa mi je stoga vrlo žao što sam onaj put prema vama bio grub i nepovjerljiv, ali vi ćete me razumjeti. Mi se još nismo poznavali, a vaša priča bila je nevjerojatna. Nikada mi nije ni u snu palo na pamet da je Colk običan lupez. A još manje da je u taj lopovluk umiješan i Fred Trap. Jer, ja sam ga vrlo cijenio. Tä zar se nije pošteno ponio kad je nehotice ustrijelio Vincea Carriosa? Eto, neki su ljudi odveć pohlepni. No, ja vam se od srca zahvaljujem, Hanke, što ste nam spasili živote. U vas je mudra glava kad ste se sjetili da slijedite Trapa čak ovamo.

– Ovaj će se gad još i osvijestiti – upozori ih Hawkins.

Colk doista zatrepće očima i otvori ih. Udahnio je nekoliko puta,

ogledajući se začudeno oko sebe.

– Gdje sam... što je sa mnom? – upitao ih je jedva čujnim glasom.

– U našim si rukama. Kaži, kako je pobjegao Trap! – odvrati mu Potter.

– Ja to... ne znam – reče Colk i snažno zakašlja. Zaklopio je na tren oči.

– Nema mi spasa ... zar ne?

– I bolje da ti nema – otvoreno mu odsječe Potter.

Colka stegne smrtni hropac. Ukočio se za tren kao da ga grči nesnosna bol.

i – Umirem ... odoh – šanpnuo je.

Nitko mu nije protuslovio.

– Kaži gdje je Trap. Nemoj ga štititi – nukao ga je šerif Potter.

– On je ... preko granice – hroptao je Colk, gušeći se od kratka daha.

– Kojim je putem otišao? – nije posustajao Potter.

– A, gotovo smo uspjeli ... Sve ste upropastili – nastavi Colk kao da nije čuo Potterovo pitanje.

Hank mu bez riječi potvrdi kimanjem glave.

– Trap je znao ... za Tomovo zlato. Htio se ... obogatiti ... ali nije ... nije imao novaca ... za opremu i ... ljude. Obratio se meni ... rekao mi ... gdje je nalazište ... a ja njemu za to pola ... čiste zarade. Kad smo o svemu dobro razmisliti, zaključili smo da je najbolje da kupimo Rudarsko poduzeće Big Creek ... Ja sam se nadao da ćemo ga dobiti u bescijenje... bilo je pred stečajem.

– Polako, nemojte se naprezati. Vi samo potvrdite glavom ako točno odgovorim na pitanja koja ću sam postaviti ili niječno klimnite glavom ako se zbunim – predloži mu Hank.

Colk slabašno klimne glavom u znak da je razumio.

– Morali ste sve držati u tajnosti. Započelo je s ubojstvom Toma Dodgea. Poslije je mene htio iz zasjede onaj vaš Meksikanac. Dovedi ste zatim ljude iz Teksasa i zatvorili ulaz u kanjon. Nadali ste se da nitko neće ići i naći mrtvog Toma ili nalazište Toma Dodgea. Ali sve se izjalovilo kad sam iznio primjerke rude iz klanca i donio ih u grad. Tada se pročula istina. I tu je krenulo na loše. Kad sam izazvao Lena Parkera, pokušao je da se osobno uvjeri jesam li govorio istinu. Vi ste ga onemogućili tako da ste ga zatvorili ali to nije bilo dovoljno. Isto se dogodilo i gospodi Cassiosi, zar ne?

Colk kimne potvrdno glavom i od boli sklopi oči.

– Jer se bojao da nitko od nas neće htjeti potpisati kupoprodajni ugovor – javio se Parker i dodao:

– Glup potez, Colke. U početku sam bio u nedoumici, ali kad sam vidio o čemu se radi, odlučio sam da vam ne prodam svoj dio ni za što na svijetu. Ne dopuštam da od mene prave budalu!

– Ima nešto što meni nikako ne ide u glavu. Zašto ste se uortačili s Trapom. Je li vas ucjenjivao? – upitao je Hank Colka.

– on je ... držao sve konce ... u svojim rukama. Mogao me je ... odati Parkeru ... a to bi bio ... kraj. A i vidio je ... kad su Barnes i McKee ... dokrajčili Toma Dodgea. Nismo mi ... znali da je ... on tamo. Poslije nam je ... to rekao. Bojao sam se ... ako ga ne uzmem ...

– A je li Trap bio za to da se Toma Dodge ubije –animalo je Hanka.

– Nije bio ni za ... ni protiv. On je ... samo htio da bude ... čist ... da se obogati. Premazan je ... svim mastima – jedva je izgovorio Colk koji je već bio na izmaku snaga i daha.

– Ja mislim da sada to s Trapom i nije važno. Sve se doznalo, a to je glavno. On je već na pola puta prema Teksasu. Taj se više nikada neće usuditi pomoliti nos u Whiskey Run – dometne Potter i pljune u stranu.

– Lene ... imate li ... cigaru? – procijedi Colk.

Parker ustukne iznenaden. Ali potraži po džepovima i izvadi skupu havanku i stavi je Colku u usta te mu je pripali.

– Hvala, Lene – prošapta Colk, povuče dva dima i izdahne.

* * *

– A kamo ćeš ti sada? – upitala ga je Millie.

Gurnuo je šešir na potiljak, pa se zagledao niz glavnu ulicu. Whiskey Run je bio pun svijeta koji je nagnuo u grad privučen zlatnom groznicom. Zatim se okrenuo i pogledao ju u lice.

– Ha, ovdje sam završio poslove. Preživio sam dvanaest partija pokera sa starim Binghamom i nisam ostao bez gaća. Čak sam dobio natrag i konja. U grad je došlo sinoć veliko stado koje gone na sjever. Poći ću s njima kao gonič a čim zaradim nešto novaca, platit ću ti stan i hranu. Znaš da nije bilo tebe, umro bih od gladi.

– Hajde, ne spominji to više. To je najmanje što sam mogla učiniti za tebe i Toma.

– A je li istina da si bila zaljubljena u njega? – upitao ju je otvoreno i zagledao se u njezine oči da bude siguran da će mu reći istinu.

– Možda i jesam, malo – priznala mu je sjetno, a zatim brzo dodala da skrene razgovor na nešto drugo:

– Sreća naša što su oni Teksašani otišli kući bez otpora i pucnjave.

– A zašto ne bi? Došli su zbog

novca. Kad je Colk poginuo, nisu više imali razloga da ostanu. Ostavili su čak i moga konja. Nisu htjeli da ih optužim kao konjokradice a i ja sam njima vratio njihovog mustanga. Vrli konjić. Ti se Teksašani dobro razumiju u konje.

Zašutjeli su. Hank se ponovo zagleda niz ulicu. Činilo mu se da se nešto previše raspricao.

— A zar se ne bi mogao zaposliti i ovdje u gradu? — upitala ga je Millie.

— A zašto?

— Ne znam. Tako pitam — rekla je i počela vrškom cipele šarati po prašini. Ošito bilo joj je neugodno što ga je to pitala.

Hank se zamislio. Mislio je na Freda Trapa i kako ga jamačno nitko nikada neće uhvatiti, premda je on bio duhovni začetnik Tomova ubojstva.

— Hanke, pogledaj! — gotovo je povikala Millie i povukla ga za ruku.

Hank podigne glavu i ugleda Freda Trapa. Jahao je polagano prema njima. Izgledao je jadno; odjeća je na njemu visjela u krpama, a čizme su mu bile poderane.

Zaustavio je konja točno ispred njih. Polagano je sjahao, kao da ga sve boli. Oči su mu bile upaljene i upale.

Hank se spremio da potegne revolver. Ali kad se Trap zaustavio, Hank opazi da je nenaoružan. Stao je. Njihao se od umora i iscrpljenosti. Napokon je izvukao nekakav komad papira iz džepa i pružio ga bez riječi Hanku.

Hank ga razmota i počeo čitati naslov.

— Posljednja želja ili oporuka — i tu stade.

Podigao je oči. Trap je išao prema šerifovu uredu. Hank smota papir i strpa ga u džep te pode za Tra-

pom.

Potter je sjedio na svom omiljenom mjestu pred vratima svog ureda i drijemao sa šeširom na očima.

Trgnuo se i uspravio kad ga je Trap oslovio. Gurnuo je šešir na potiljak lijevom rukom, a desnom se mašio za revolverom. Ali kad je vidio da je Trap nenaoružan, ostavio je revolver i ustao.

— Što je, Frede? — upitao ga je i začuđeno odmjerio.

— Došao sam da ti se predam. Objesite me.

— O tome će odlučiti porota. Koliko ja znam ti nisi nikoga ubio.

— Osjećam se kao da i jesam. Kad sam ustrijelio Vinea Carriosa, bio sam pijan. Zarekao sam se da više nikada neću piti. Ali i zlato može opiti još gore od viskija.

— Može, Frede, može! Sam si se predao i to ti je olakšavajuća okolnost. Nećeš visjeti. Odrobijat ćeš svoje u kamenolomu i to je sve.

Potter otvori vrata i Fred ude u zatvor.

Hank je zastao na sred ulice kao kip. Glavom su mu se kovitlale uzburkane misli. Neka, tako je najbolje, pomislio je najzad. Colk je bio pokvaren u duši i platio je svoj zločin glavom. Ja sam se Tomu odužio za sve što mi je učinio i za život koji mi je spasio. Sada mi je savijest mirna, krivac je tu.

Naglo se okrenuo da pode natrag, ali se sudario s Millie koja ga je slijedila, a da on to nije ni opazio.

— Kako je sve to žalosno — prošaptala je.

KRAJ

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
NEMA MILOSTI
U MONTANI

NOVO NA KIOSCIMA!

Ljubavne priče,
SF pripovijetke, krimi i
western priče, stripovi, humor